

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-204)

Sep (2) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	22
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	34

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 24)

22. புர: ஸ்திதோ யதா பாவோச்சேதஸோ அந்யாபிலாஷிண:

ந பாஸதே ததைவாஹம் ந பாஸே வாஸநாஜுஷாம்

பொருள் – ஒரு மனிதனுக்கு முன்பாக உள்ள பொருளானது, அவனுடைய மனம் கலங்கி உள்ளபோது எவ்விதம் புலப்படாமல் உள்ளதோ அது போன்று, யாருடைய மனம் பூர்வகர்ம வாசனைகளால் நிறைந்துள்ளதோ அவர்களுக்கு நான் புலப்படுவதில்லை.

23. புப்த்ஸாவாந் யதா வருத்தீர் நிருத்யாந்யத்ர சேதஸா

ப்ரத்யக்ஷமீக்ஷதே வஸ்து ததா மாம் சுத்த ஸம்விதம்

24. ஸதைவாப்ரதிபத்தாயா பாந்த்யா ஏவ வபுர் மம

ப்ரத்யக்ஷம் சேத்ய ஸஞ்சாரகாலே அபி விமலாத்மநாம்

பொருள் – ஒன்றைக் குறித்து நன்றாக அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்னும் ஆர்வம் உள்ள ஒருவன் எவ்விதம் தனது மனதை அசைவற்று நிலைநிறுத்தி, அந்தப் பொருளைக் குறித்து அறிகிறானோ அதே போன்று, தூய்மையான மனம் கொண்டவர்கள் என்னுடைய எங்கும் நிறைந்த தன்மை, தோஷங்கள் அற்ற தன்மை போன்றவற்றை நேரடியாகவே அறிகிறார்கள்.

25. யதா ஜாத்யா ஸிதம் வஸ்த்ரம் ரக்தம் ராகேண கேநசித்

புந: ஸ்வவர்ணமப்ராப்ய நைவ ராகாந்தரம் ச்ரயேத்

26. நீலாத்யேவம் விதந் பீதம் மத்யே சித்தசிதாத்மநி

மயி சேந்நைவ விச்ராந்த: பீதம் வித்யாக்கதம் ந்வயம்

பொருள் – வெண்மையான ஒரு துணிக்குச் சிகப்புச் சாயம் ஏற்றிய பின்னர், வேறு ஒரு நிற சாயம் ஏற்றவேண்டும் என்றால் முதலில் அதனை அதனுடைய இயல்பான நிறமான வெண்மைக்கு மாற்றிய பின்னரே செய்ய இயலும். நீல நிறம் குறித்துச் சிந்திக்கும் ஒருவனால் எவ்விதம் மஞ்சள் நிறத்தைக் காண இயலும்? இது போன்று தன்னுடைய சிந்தையை இயல்பான நிலையான என்னைக் குறித்துத் திருப்பாமல் எவ்விதம் என்னை உணர இயலும்?

27. ததைவோச்சாரயந் வாக்க்யம் வர்ணாத்வர்ணம் கதம் வ்ரஜேத்

யதி மத்யே ந விச்ராந்தோ மயி சித்தசிதாத்மநி

பொருள் – ஒரு வாக்கியத்தை உச்சரிக்கும்போது ஒரு அக்ஷரத்திலிருந்து மற்றொரு அக்ஷரத்திற்கு, அக்ஷரங்களாகவே உள்ள என்னைக் கடக்காமல் எவ்விதம் செல்ல இயலும் (அக்ஷரங்களின் நடுவில் தான் உள்ளதாகவே கூறுகிறாள் என்றும் கொள்ளலாம்)?

28. ஏவம் சுத்தா ஸ்வதந்த்ராபி யதாகாரோபராகிணீ

தத்த்யாகாபர ஸஞ்சாரா மத்யே சுத்தைவ பாம்யஹம்

பொருள் – இயல்பாகவே நான் தூய்மை மற்றும் சுதந்திரத்தன்மை கொண்டவள் ஆவேன். ஒரு நிலையிலிருந்து மற்றொரு நிலைக்கு நான் சென்றாலும், என்னுடைய இந்த தூய்மையான தன்மைகளை நான் எப்போதும் விடுவதில்லை.

29. தக்ஷிணேதர ஸஞ்சார நிரோதாந் மத்யமாச்ரித:

அக்நீஷோமேந்தநோ பாவ: ப்ரகாசயதி மே பதம்

பொருள் - இட நாடி, பிங்கள நாடி ஆகிய இரண்டிற்கும் நடுவில் உள்ளதான ஸுஷும்நா நாடி என்பதே அக்னி, ஸோமன் மற்றும் சந்த்ரன் ஆகியோரால் நன்றாக விளக்கப்பட்டு, என்னுடைய இருப்பிடமாகத் திகழ்கிறது.

30. தியா த்யேயமநாலம்ப்ய விஷயம் சாஸ்ப்ருசாந் பஹி:

யதந்தரா வேதயதே தந்மே ரூபமநாகுலம்

பொருள் - யார் ஒருவனுக்குச் சிந்தனையானது மற்ற அனைத்து புறப்பொருள்களிலிருந்து விடுதலை பெற்று, எந்த ஒரு பொருளைக் குறித்தும் எண்ணாமல் உள்ளதோ, அந்த வெற்றிட நிலையில் என்னுடைய உண்மையான ரூபம் வெளிப்படுகிறது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 204)

ஆக அக்னிவித்யை என்பது ப்ரஹ்மவித்யையின் ஓர் அங்கமாகவே உள்ளதால், அது ப்ரஹ்மவித்யையை அடுத்து கூறப்பட்டதில் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. ஆக இந்த ப்ரகரணத்தின் தொடக்கம் முதலாக ஆனந்தத்தின் இருப்பிடம் என்று பலவாகக் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மம், இங்கு ஆராதிப்பதன் பொருட்டு அதற்கு ஓர் இருப்பிடம் கூறப்பட வேண்டும் என்பதால், கண்களில் உள்ளதாகக் கூறப்பட்டது. மேலும் அதன் குணங்களைக் குறித்து உரைப்பதற்காகவும் இவ்விதம் கூறப்பட்டது.

பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-14-1) - ஆசார்யஸ்து தே கதிம் வக்தா - ஆசார்யன் உனக்கு மார்க்கத்தைக் குறித்து உபதேசிப்பார் - என்று கூறுவதன் மூலம், உபதேசிப்பதில் எஞ்சிய பகுதியான மோக்ஷ மார்க்கம் குறித்து மட்டுமே உபதேசிப்பதற்கு மீதம் உள்ளது என்பதால், அந்தப் பாதையைக் குறித்து மட்டுமே இங்கு ஆசார்யன் உபதேசிப்பதாகக் கூறப்படுகிறது என்றே கொள்ளவேண்டும். மாறாக இங்கு ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பதன் பொருட்டு அதற்கு ஓர் இருப்பிடமும், அதன் குணங்களும் இந்தப் பகுதியில் கூறப்படுவதாகக் கொள்ள இயலாது.

ஸித்தாந்தம் - இதற்கு விடை அளிப்போம். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-14-1) - ஆசார்யஸ்து தே கதிம் வக்தா - ஆசார்யன் உனக்கு அர்ச்சிராதி மார்க்கம் தொடங்கி மோக்ஷம் செல்லும் பாதை குறித்து உபதேசிப்பார் - என்றுள்ள வாக்கியத்தின் பொருள் இதுவே ஆகும். அது என்ன? ப்ரஹ்ம உபாஸனை குறித்து உபகோசலனுக்கு உபதேசிக்காமல் அவனுடைய ஆசார்யன் யாத்திரை சென்றுவிட்டார். அந்த உபதேசம் கிட்டாத காரணத்தால் உபகோசலன் ஆழ்ந்த

வருத்தத்தில் இருந்தான். அப்போது உபகோசலனால் கைங்கர்யம் செய்யப்பட்ட காரணத்தால் மிகவும் மகிழ்ந்த கார்ஹபத்யம் உள்ளிட்ட அக்னிகள், அவனுக்கு ஆறுதல் கூறி அவனைத் தேற்றும்விதமாக, ப்ரஹ்மத்தின் ரூபம் குறித்தும், ப்ரஹ்ம உபாஸனையின் அங்கமாக உள்ள அக்னிவித்யை குறித்தும் உபதேசித்தன. அதன் பின்னர், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-9-3) - ஆசார்யாத் ஏவ வித்யா விதிதா ஸாதிஷ்டம் ப்ராப்யதி - ஆசார்யன் மூலம் பெறப்படும் வித்யை என்பதே சிறந்தது - என்னுள்ள வரியை அந்த அக்னிகள் எண்ணிப் பார்த்தன. அப்போது அந்த அக்னிகள் தங்கள் மனதில், “இவன் தனது ப்ரஹ்ம உபாஸனையில் முழுமை அடையவேண்டும் என்றால், தகுந்த ஓர் ஆசார்யன் மட்டுமே, ‘ப்ரஹ்மமானது அனைத்தையும் தன்னுள் கொண்டது’ போன்ற தன்மைகளை உபதேசித்தல் வேண்டும். மேலும் அத்தகைய ப்ரஹ்மத்தின் இருப்பிடம் இன்னது, அர்ச்சிராதி மார்க்கம் மூலம் மோக்ஷம் செல்லும் பாதை குறித்துள்ள விவரங்கள் ஆகியவற்றையும் அவரே கூறவேண்டும்”, என்று எண்ணின. ஆகவே அவை உபகோசலனிடம், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (4-14-1) - ஆசார்யஸ்து தே கதிம் வக்தா - என்ற வரியை உரைத்தன. ஆக இங்கு “கதி = மார்க்கம்” என்பதை மட்டுமே கூறியதன் மூலம், ப்ரஹ்ம உபாஸனையின் எஞ்சிய பகுதிகள் மேலும் பல உபதேசிக்கப்பட உள்ளன என்பது தேறுகிறது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 204)

விருப்பம் அல்லாதவற்றை நீக்கவேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனை
விருப்பமானவற்றை தானாகவே அளித்தாலும், அதனைத் தனியாக
விண்ணப்பிப்பதன் காரணங்கள்

மூலம் - இப்படி அநிஷ்டநிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்தித்தால், இஷ்ட ப்ராப்தியை
அபேக்ஷிக்க வேணுமோ?

ஸம்பத்யாவிர்பாவ: ஸ்வேநசப்தாத் என்றும்,

யதா ந க்ரியதே ஜ்யோத்ஸநா மலப்ரக்ஷாளநாந்மணே:

தோஷ ப்ரஹாணாந் ந ஜ்ஞானம் ஆத்மன: க்ரியதே ததா

யதோதபாந கரணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்பரம்

ஸதேவ நீயதே வ்யக்திம் அஸத: ஸம்பவ: குத:

ததா ஹேயகுண த்வம்ஸாத் அவபோதாததயோ குணா:

ப்ரகாச்யந்தே ந ஜன்யந்தே நித்யா ஏவாத்மனோ ஹி தே என்றும்

சொல்லுகிறபடியே இஷ்ட ப்ராப்தி தானே வாராதோவென்னில்,

ஸ்வத: ஸ்வார்ஹம் யதா பாகம் புத்ர: பிதுரபேக்ஷதே

ஸாபராதஸ்ததா தாஸ: கைங்கர்யம் பரமாத்மந:

தன் அபராதத்தாலே ஸ்வத: ப்ராப்தத்தை இழந்து கிடக்கிற இவன் “என் கூறு நான் பெறவேணும், அதுக்காக என் அபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேணும்” என்று அபேசுஷிக்கையில் விரோதமில்லை. இத்தால் ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்தியில் மாணிக்கத்தி லொளியும், “இச்சாத ஏவ தவ விச்வபதார்த்த ஸத்தா” என்கிறபடியே நியதையான ஈச்வரேச்சையாலே பரம்புமாபோலே இங்கும் ஸ்வாபாவிசுமான ஜ்ஞாவிசுஸாதிகள் ஸஹஜ காருண்ய ரூபையான ஈச்வரேச்சையாலே வருகிறனவென்னுமிடம் தோற்றுக்கிறது.

விளக்கம் – இப்படியாக விருப்பம் அல்லாதவற்றை நீக்கிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று ப்ரார்த்தனை செய்யும்போது, விருப்பமானவற்றை அளிக்கவேண்டும் என்று தனியாக மீண்டும் விண்ணப்பிக்கவேண்டுமோ?

- ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-4-1) - ஸம்பத்யாவிர்பாவ: ஸ்வேநசப்தாத் - ப்ரஹ்மத்தை அடையும்போது ஜீவாத்மாவுக்கு அதுவரை மறைந்திருந்த குணங்கள் தானாகவே வெளிப்படுகின்றன.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (104 - 55, 56, 57) - யதா ந க்ரியதே ஜ்யோத்ஸநா மலப்ரகூள நான்மணே: தோஷப்ரஹாணாந் ந ஜ்ஞாநமாத்மந: க்ரியதே ததா யதோதபாநகாணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்பரம் ஸதேவ நீயதே வ்யக்திம் அஸத: ஸம்பவ: குத: ததா ஹேய குணத்வம்ஸாத் அவபோதாதயோ குணா: ப்ரகாச்யந்தே ந ஜ்ஞாயந்தே நித்யா ஏவ ஆத்மாநோ ஹி தே - வைரம் போன்ற கற்களில் உள்ள அழுக்கை நீக்குவதால் அதற்குப் புதிதாக ஒளி உண்டாவதில்லை; இது போன்றே சரீர தொடர்பு காரணமாக ஏற்பட்ட தோஷங்களை நீக்குவதால் ஆத்மாவிற் குப் புதிதாக ஞானம் உண்டாகுவதில்லை; குளம் கிணறு போன்றவற்றை வெட்டும்போது அங்கு புதிதாக நீர் உண்டாவதில்லை, மறைந்திருந்த நீர் மீண்டும் வெளிப்படுகிறது; இது போன்று தாழ்வான குணங்கள் அனைத்தும் மோஷும் அடையும்போது நீங்கிய பின்னர், ஞானம் போன்ற இயல்பான தன்மைகள் ஆத்மாவிடம் வெளிப்படுகின்றன, அவை புதிதாக உண்டாவதில்லை, அவை ஆத்மாவிடம் எப்போதும் உள்ளவை அல்லவோ?

மேலே உள்ள வரிகளின்படி, விருப்பமானவை தானாகவே வந்து சேரும் அல்லவோ (இந்தக் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்)? ஸ்வத: ஸ்வார்ஹம் யதா பாகம் புத்ர: பிதுரபேஷுதே ஸாபராதஸ்ததா தாஸ: கைங்கர்யம் பரமாத்மந: - தந்தையிடமிருந்து தனக்கு இயல்பாகவே கிட்ட உள்ள பாகத்தை ஒரு புத்திரன் எவ்விதம் வேண்டுகிறானோ அது போன்று அபராதங்கள் பல உள்ளவனாகிய ஒரு சேதநன், ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து கைங்கர்யத்தை வேண்டுகிறான். தன்னுடைய குற்றங்கள் காரணமாக தனக்கு இயல்பாகவே கிட்டவல்ல கைங்கர்யங்கள் போன்றவற்றை இழந்து நிற்கும் சேதநன் ஸர்வேச்வரனிடம், “எனக்கான பங்கை நான் பெறவேண்டும். ஆகவே எனது அபராதங்களை நீ பொறுத்தருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்தனை செய்வதில் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. இதன் மூலம் மேலே உள்ள விஷ்ணுதர்ம வரிகளில் கூறப்பட்ட “மாணிக்கத்தில் ஏற்படும் ஒளி”, ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் (36) - இச்சாத ஏவ தவ விச்வபதார்த்த ஸத்தா - உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலேயே அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் இருப்பு உண்டாகிறது - என்னும் நிலை ஆகியவை அனைத்தையும் நியமிக்கும் ஸர்வேச்வரனுடைய இச்சை காரணமாகவே பரவி நிற்பது போன்று, இயல்பாகவே ஜீவாத்மாவுக்கு உரியதான ஞானமலர்ச்சி முதலானவை இயற்கையாகவே காருண்ய ரூபம் கொண்டதான ஸர்வேச்வரனுடைய இச்சையால் உண்டாகின்றன என்று தேறுகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 24)

65. பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸுத்திர வாக்கியங்களொருங்கவிடுவர்.

அவதாரிகை - இப்படி இதுகொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயித்தவ ராரென்னும் அபேசைஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் (பாஷ்யகாரரித்யாதி).

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள திருவாய்மொழியின் துணை கொண்டு சாஸ்த்ரங்களின் ஆழ்பொருளை உறுதிபட உரைத்தவர் யார் என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபாஷ்யம் பண்ணியருளும்போது ஸுத்திரவாக்யங்களில் ஸந்திக்கங்களான அர்த்தங்களெல்லாம் இப்ப்ரபந்தத்தின் ஸுத்திகளைக் கொண்டு நிர்ணயித்து ஒருங்கவிட்டருளுவ ரென்கை.

விளக்கம் - எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யம் அருளிச்செய்தபோது ப்ரஹ்மஸுத்திர வாக்கியங்களில் ஏற்படும் ஐயங்களை இந்த ப்ரபந்தத்தின் துணை கொண்டு தெளிந்து, உறுதிபட உரைத்தார் என்று கருத்து.

66. அதுக்கு மூலம் "விதயச்ச" என்கிற பரமாசார்ய வசநம்.

அவதாரிகை - அவர்தாம் அப்படி அருளிச்செய்தருளுகைக்கு மூலம் ஏதென்னு மபேசைஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு மூலமித்யாதி).

விளக்கம் - அவ்விதம் எம்பெருமானார் அருளிச்செய்ததற்கு என்ன காரணம் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பாஷ்யகாரர் அப்படி செய்தருளுகைக்கடி, “விதயச்ச வைதிகாஸ் த்வதீய கம்பீரமநோநுஸாரிண:” என்று, “இதம் குரு” “இதம் மாகார்ஷீ:” என்கிற ஸ்வதந்த்ரமான வைதிக விதிகளும் அநந்ய ப்ரயோஜநராயாச்ரயித்திருக்கும் த்வதீயருடைய ஐச்வர்யாதிகளால் கலக்கவொண்ணாதபடி கம்பீரமான மநஸ்ஸைப் பின் செல்லுமென்று - இவ்வாழ்வார் போல்வார் நினைவை சாஸ்த்ரங்கள்தான் பின் செல்லுமதாகப் பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த வசநமென்கை.

விளக்கம் - (அதுக்கு மூலம்) - எம்பெருமானார் திருவாய்மொழியை அடியாகக் கொண்டு ப்ரஹ்மஸூத்ர வாக்கியங்களைத் தெளிவுப்படுத்தியன் காரணம். (விஷயச்ச என்கிற பரமாச்சார்ய வசநம்) - இங்கு பரமாசார்யார் என்பது ஆளவந்தாரைக் குறிப்பதாகும். ஸ்தோத்ரரத்னம் (20) - விதயச்ச - வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள விதிமுறைகளை ஆராய்ந்தால், உன்னையே சரணம் என்று பற்றி நிற்கும் அடியார்களுடைய கம்பீரமான திருவுளத்தைப் பின்பற்றியே அவை உள்ளன என்று புலப்படுகிறது - என்றுள்ள ச்லோகத்தில், “இதம் குரு - இதனைச் செய், இதம் மாகார்ஷீ: - இதனைச் செய்யாதே” என்பதனான சுதந்திரமான வேத விதிமுறைகள் கூட, மற்ற எந்த ஒரு பலனையும் கருத்தில் கொள்ளாததும், செல்வம் முதலானவற்றால் மாசு அடையாததும் ஆகிய அடியார்களுடைய கம்பீரமான மனதைப் பின்தொடர்ந்தே உள்ளன என்று கூறுவது கானலாம்; ஆகவே அப்படிப்பட்டவராகிய நம்மாழ்வார் போன்றவர்களுடைய சிந்தனைகளைப் பின்பற்றியே சாஸ்த்ரங்கள் செல்கின்றன என்பது ஆளவந்தாரின் சொற்களாகும். இதுவே எம்பெருமானார் இவ்விதம் செய்ததன் காரணமாகும்.

67. ஆப்திக்கு இவர் சுருதி மார்க்கண்டேயன் பார்த்தனென்கிற விவை வ்யாஸ மநு ப்ரஹ்மவாதிகளை வேதம் சொல்லுமாபோலே.

அவதாரிகை - இப்படி அபியுக்தரானவர்கள் இது கொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்கும்படி ஸகல வேதோப ப்ரும்ஹணங்களிலும் அதிப்ரபலமாய், இவ்வளவு மன்றிக்கே கீழ்ச் சொன்னபடியே த்ராவிட வேதமாய்க் கொண்டு வேத

ஸமமாயிருக்கிற ஆப்ததமமான இப்ப்ரபந்தத்திலே ஆப்திக்கு உறுப்பாக இவர் வேறே சில விஷயங்களை எடுப்பானென் னென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆப்திக்கித்யாதி).

விளக்கம் - இப்படியாக ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு பலவற்றையும் நிரூபிக்கும் சான்றோர்கள், இந்தத் திருவாய்மொழியின் துணை கொண்டு சாஸ்த்ரங்களின் ஆழ்பொருளை நிரூபிக்கும்படியாக, அனைத்து வேதங்களைக் காட்டிலும், இதிகாசங்கள் மற்றும் புராணங்களைக் காட்டிலும், இந்தத் திருவாய்மொழி மிகவும் ப்ரபலமாக உள்ளது. இது மட்டும் அல்லாமல், மேலே கூறப்பட்டபடி, தமிழ்வேதமாகவே உள்ள காரணத்தால் வேதத்திற்குச் சமமாகவே உள்ளது. இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த இந்தத் திருவாய்மொழியில், பகவத்விஷயத்தில் நம்பிக்கை ஏற்படுத்துவதற்காக நம்மாழ்வார், மற்ற சில உதாரணங்களை ஏன் காண்பிக்கவேண்டும் என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இதில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களில் ஆப்திக்குறுப்பாக, இவர் “உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்றும், “மார்க்கண்டேயனும் கரியே” என்றும், “பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த” என்றும் ச்ருதியையும், மார்க்கண்டேயனையும், பார்த்தனையும் சொல்லுகிறவை, பரமாப்தமான வேதம், “ஸ ஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய” என்றும், “யத் வை கிஞ்ச மநூரவதத் தத பேஷஜம்” என்றும், “ப்ரஹ்மவாதினோ வதந்தி” என்றும் ஆப்திக் குறுப்பாக வ்யாஸனையும் மநுவையும் ப்ரஹ்மவாதிகளையும் சொல்லுகிறாப்போலே யென்கை. ஆனபின்பு அது தாழ்வல்ல, ஆப்த்யதிசயத்துக்கு உறுப்பென்று கருத்து. இத்தால், கீழ் வேதஸாம்யம் சொன்னவிடத்திலே சொல்ல வேண்டியிருக்க, அநுத்தமாய்க் கிடந்தவற்றை இங்கே அருளிச்செய்தாராய்த்து.

விளக்கம் - (ஆப்திக்கு) - இந்தத் திருவாய்மொழியில் கூறப்படும் பகவத்விஷயத்தில் நம்பிக்கை ஏற்படுத்தும்விதமாக. (இவர் சுருதி மார்க்கண்டேயன் பார்த்தன் என்கிற இவை) - திருவாய்மொழி (1-1-7) - உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-2-7) - மார்க்கண்டேயனும் கரியே - என்றும், திருவாய்மொழி (2-8-8) - பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த - என்றும் நம்மாழ்வார் ச்ருதி, மார்க்கண்டேயன், பார்த்தன் ஆகியவற்றைக் குறித்து உரைத்தல் என்பது. (வ்யாஸ

மநு ப்ரஹ்மவாதிகளை வேதம் சொல்லுமாபோலே) - உண்மைகளைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி உரைக்கும் வேதங்கள், ஸ ஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய - பராசரரின் புத்திரரான வ்யாஸர் உரைத்தார் - என்றும், யஜுர்வேதம் - யத் வை கிஞ்ச மநுரவதத் தத பேஷஜம் - எதனை மனு உரைத்தாரோ அது மருந்து - என்றும், யஜுர்வேதம் - ப்ரஹ்மவாதிநோ வதந்தி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள் - என்றும் நம்பிக்கை உண்டாக்கும் விதத்தில் வ்யாஸர், மனு, ப்ரஹ்மத்தை அறிந்த மனிதர்கள் குறித்துக் கூறுவது போன்றதாகும். ஆகவே நம்மாழ்வார் அவ்விதம் மற்ற விஷயங்களை அருளிச்செய்தமை என்பது, திருவாய்மொழிக்குத் தாழ்வு அல்ல, மாறாக நம்பிக்கை ஏற்படுத்தவல்லதாகும் என்று கருத்து. இதன் மூலம், வேதத்துடன் திருவாய்மொழிக்கு உள்ள ஒற்றுமை குறித்து அருளிச்செய்த இடத்தில் இதனைக் குறித்து கூறியிருக்கவேண்டும்; ஆனால், அதனை அங்கு உரைக்காமல் விடுத்த காரணத்தால், இங்கு அருளிச்செய்தார் என்பது தெளிவாகிறது.

68. பாரதகீதைகளின் வேதோபநிஷத்த்வம்போலே இதுவும் வ்யாக்க்யையானாலும் வேதரஹஸ்யமாம்.

அவதாரிகை - ஆனால் இத்தை உபப்ரும்ஹணமாகச் சொன்ன பசுஷத்தில் வேதவ்யாக்க்யை யாமதொழிய, “வேதரூபமிதம் க்ருதம்”, “த்ராவிடம் ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதாம்”, “த்ராவிட வேத ஸூக்தை:” என்று அபியுக்தர் சொல்லுகிற வேதத்வம் இதுக்குக் கூடுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பாரத கீதைகளினித்யாதியால்).

விளக்கம் - ஆனால் திருவாய்மொழியை இதிகாச புராணங்கள் போன்றுள்ளது என்று உரைக்கும்போது, அவை போன்று இதனையும், வேதத்திற்கு வ்யாக்யானம் என்று கூறலாமே அல்லாமல், வேதரூபம் இதம் க்ருதம் - வேதரூபமாகவே திருவாய்மொழி செய்யப்பட்டது - என்றும், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (1-6) - த்ராவிடம் ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதாம் - தமிழில் உள்ளதான ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்ததான திருவாய்மொழி என்னும் உபநிஷத்தை - என்றும், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (1-16) - த்ராவிட வேத ஸூக்தை: - தமிழ் வடிவில் உள்ள வேதம் கொண்டு - என்று சான்றோர்கள் உரைப்பது போன்று, வேதமாகும் தன்மை திருவாய்மொழிக்கு உண்டோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, வேதோபப்ரும்ஹணமான மஹாபாரதமும், அதில் ஸாரமான ஸ்ரீகீதையும், “வேதாநத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாந்” என்றும், “பகவத்கீதா ஸுபநிஷத்ஸு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதமும் உபநிஷத்துமாகிறாப் போலே, இது வேதவ்யாக்க்யையான உபப்ரும்ஹணமானாலும் வேதரஹஸ்யமா மென்கை. வேதரஹஸ்யமாவது, வேதத்தில் ரஹஸ்யபாகமான உபநிஷத்து. கீழ் ச்சாந்தோக்ய ஸமமாகவிநே சொல்லிற்று. ஆகையால் இந்தப் பசுஷத்திலும் இதன் த்ராவிட வேதத்வ ஹாநி வாராதென்றும் கருத்து.

விளக்கம் - (பாரதகீதைகளின் வேதோபநிஷத்த்வம்போலே) - வேதத்திற்குத் துணை நூலாக, அதன் பொருளை விரிவாக உரைக்கவல்ல மஹாபாரதமும், அதன் சாரமாக உள்ள ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - வேதாநத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாந் - மஹாபாரதமாகிற ஐந்தாவது வேதத்தை அத்யயனம் செய்வித்தார் - என்றும், பகவத்கீதாஸுபநிஷத்ஸு - பகவத்கீதை என்ற உபநிஷத்தில் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவைகள் முறையே வேதமும் உபநிஷத்தும் ஆவது போன்று, (இதுவும் வ்யாக்க்யையானாலும் வேதரஹஸ்யமாம்) - இந்தத் திருவாய்மொழியும் வேதத்தினை விவரித்துக் கூறும் நூலாக உள்ளபோதிலும், வேதரஹஸ்யமான உபநிஷத்தே ஆகும். வேதரஹஸ்யம் என்றால் வேதத்தில் உள்ள ரஹஸ்ய பாகமான உபநிஷத் ஆகும். மேலே காணப்பட்ட பல சூர்ணைகளில், திருவாய்மொழியைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத்திற்குச் சமமாகவே கூறினார் அல்லவோ? ஆகவே திருவாய்மொழியை, வேதத்தின் பொருள் விளக்கும் நூல் என்று கொண்டாலும், இது தமிழ்வேதம் என்ற நிலைக்கு எந்தவிதமான தாழ்வும் ஏற்படாது என்று கருத்து.

69. உதாத்தாதி பத க்ரம ஜடா வாக்ய பஞ்சாதி பாத வ்ருத்த ப்ரச்ந காண்டாஷ்ட காத்யாயாம் ச பர்வாத்யலங்காரங்கள் போலே எழுத்தசை சீர்ப் பந்தமடி தொடை நிரைநிரையோசை தளை யினம் யாப்புப் பாத்துறை பண்ணிசை தாளம் பத்து நூறாயிரம் முதலான செய்கோலம் இதுக்குமுண்டு.

அவதாரிகை – ஆக இப்படி இப்ப்ரபந்தத்தை வேத ஸமமென்பது ததுபப்ரும்ஹண ஸமமென்பதாகா நின்றீர், அவை யிரண்டுக்கும் தத்தநுருபமா யிருப்பன சில அலங்காரங்களுண்டிறே, தாத்ருசாலங்காரங்கள் இதுக்குமுண்டோவென்ன, ஸம்ஸ்க்ருதமானவற்றுக்கு தத்தநுகுணமான அலங்காரங்கள் பலவுமுண்டானாப்போலே த்ராவிடமான விதுக்கும் ஏதநுகுணமான அலங்காரங்கள் பலவுமுண்டென்கிறார் (உதாத்தாதியென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - ஒரு சிலர் அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனாரிடம், “திருவாய்மொழியானது வேதத்திற்குச் சமம், வேதத்தை விளக்கிக் கூறும் நூல்களுக்குச் சமம் என்று பலவிதமாக நீவிர் உரைத்தீர். ஆனால் அந்த இரண்டிற்கும், அந்தந்த க்ரந்தங்களுக்கு ஏற்றபடியான சில அலங்காரங்கள் (சொல் அல்லது வாக்கிய அமைப்பு) உள்ளது போன்று, திருவாய்மொழிக்கும் உள்ளதோ?”, என்றனர். வடமொழியில் அமையப் பெற்ற அந்தந்த க்ரந்தங்களுக்கு ஏற்ப அவற்றில் பல அலங்காரங்கள் உள்ளது போன்று, தமிழில் அமைந்துள்ள திருவாய்மொழிக்கு, தமிழுக்கே ஏற்ற அலங்காரங்கள் பலவும் உண்டு என்கிறார்.

குறிப்பு – இந்தச் சூர்ணையில் உள்ள பலவிதமான வடமொழி சொற்களை முதலில் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். வேத வாக்கிற்கெல்லாம், சப்த உச்சரிப்பானது, உதாத்தம், அனுதாத்தம், ஸ்வரிதம், ப்ரசயம் என்று நான்கு வகைப்படும். உதாத்தம் - சாதாரண ஸ்வரத்தில் உச்சரிக்க வேண்டும். அனுதாத்தம் - சாதாரண ஸ்வரத்திலிருந்து ஒரு மாத்திரை இறக்கி உச்சரிக்க வேண்டும். ஸ்வரிதம் - சாதாரண ஸ்வரத்திலிருந்து ஒரு மாத்திரை ஏற்றி உச்சரிக்க வேண்டும். ப்ரசயம் என்பதை ஸ்வரிதத்தில் மாறுபாடு கொண்ட ஸஞ்சாரம் எனலாம். ஜடை – ஒரு சொல்லை மாறி மாறி இரண்டு மூன்று முறை உச்சரித்தல். பஞ்சாதி – ஐம்பது சொற்கள் கொண்ட ஒரு தொகுப்பு.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, உதாத்தாதி யென்கிறவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே அநுதாத்த ஸ்வரித ப்ரசயங்களைச் சொல்லுகிறது. இந்த உதாத்தாதி ஸ்வர விசேஷங்களும், க்ரம ஜடா பஞ்சாதிகளும் ப்ரசநாஷ்டகங்களும் வேதாஸாதாரணம். அம்ச பர்வாதிகள் உபப்ரும்ஹணா ஸாதாரணம். பர்வாதி

யென்கிறவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தால் ஸ்கந்தாதிகளைச் சொல்லுகிறது. பத வாக்கிய பாத வருத்த காண்டாத்யாயங்கள் உபய ஸாதாரணம். ஸ்ரீராமாயணத்தில் ப்ரதாந பரிச்சேதங்களிலும் கண்ட வ்யவஹார முண்டிறே. கௌஷீதகி முதலான உபநிஷத்துக்களிலே அத்யாயமென்கிற பரிச்சேத வ்யவஹாரம் கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - உதாத்தம் போன்றவைகளும். “உதாத்தாதி” என்பதில் உள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம் அனுதாத்தம், ஸ்வரிதம் மற்றும் ப்ரசயங்களும் சேர்த்துக் கூறப்பட்டன. இப்படிப்பட்ட உதாத்தம் போன்ற ஒலி பிரிவுகளும், க்ரமங்கள் - ஜடா - பஞ்சாதி - ப்ரசந - அஷ்டகங்களும் வேதத்திற்கே உரிய அமைப்புகள் ஆகும். அம்சம், பர்வம் [உதாரணமாக மஹாபாரதத்தில் உள்ள ஆதிபர்வம்] போன்ற அமைப்புகள் இதிகாசம், புராணங்கள் போன்றவைகளுக்கே உரியவை ஆகும். “பர்வாதி” என்பதில் உள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம் ஸ்கந்தம் [ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் முதல் ஸ்கந்தம், இரண்டாம் ஸ்கந்தம் என்று பன்னிரண்டு உள்ளன] போன்றவை கூறப்பட்டன. பதம், வாக்கியம், பாதம், விருத்தம், காண்டம், அத்யாயம் போன்றவை வேதங்கள் மற்றும் இதிகாச புராணங்கள் ஆகிய இரண்டிற்கும் உள்ள பொதுவான அமைப்புகள் ஆகும். இராமாயணத்தில் முக்கியமான பிரிவுகளைக் காண்டம் என்று கூறுவது உண்டு [உதாரணமாக, அயோத்யாகாண்டம் போன்றவை]. கௌஷீதகீ உபநிஷத் போன்றவற்றில், அத்யாயம் என்ற பிரிவுகள் கூறப்படுவது காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - ஆக இப்படி வேதத்துக்கும் ததுபபும்ஹணங்களுக்கு முண்டான அலங்காரங்களைச் சொல்லி, அப்படியே இதுக்குமுண்டான அலங்காரங்களை யெல்லாம் சொல்லுகிறது மேல் (எழுத்தித்யாதி). எழுத்தாவது குற்றேழுத்து நெட்டெழுத்து முதலான பதின்மூன்றெழுத்து. அசையாவது நேரசை, நிரையசை ஆகிறவிரண்டசையும். சீராவது ஆசிரிய உரிச்சீர் நான்கும், வெண்பாவுரிச்சீர் நான்கும், வஞ்சியுரிச்சீர் நான்கும். பொதுச்சீர் பதினாறும், ஓரசைச்சீரிரண்டும் ஆக முப்பது சீரும். பந்தமெனிலும் தளையெனிலும் ஒக்குமென்று தமிழ் சொல்லுகையாலே பந்தமும் தளையுமொன் றாகையால் இங்கே பந்தமென்றும், மேலே தளையென்றும் சொல்லுமளவில் புநருக்த மாகையாலே இரண்டத்தொன்று வர்ஜிக்க வேணும்.

விளக்கம் - ஆக, இப்படியாக வேதங்கள் மற்றும் அவற்றை விளக்கவல்ல நூல்களான இதிகாச புராணங்கள் ஆகியவற்றுக்கு உள்ள அலங்காரங்களை உரைத்து, இது போன்றே திருவாய்மொழிக்கும் உள்ள அனைத்து அலங்காரங்களையும் இனி உரைக்கிறார். (எழுத்து) - எழுத்து என்றால் குறில், நெடில் என்றுள்ள பதிமூன்று வகைகள் ஆகும் [குறில், நெடில், உயிர், மெய், உயிர்மெய், வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம், அளபெடை]. (அசை) - அசை என்பது நேரசை மற்றும் நிரையசை ஆகும். (சீர்) என்பது ஆசிரிய உரிச்சீர் நான்கு [நேர்நேர், நிரைநேர், நேர்நிரை, நிரைநிரை], வெண்பாவுரிச்சீர் நான்கு [நேர்நேர்நேர், நிரைநேர்நேர், நேர்நிறைநேர், நிரைநிரைநேர்], வஞ்சி உரிச்சீர் நான்கு [நேர்நேர்நிரை, நிரைநேர்நிறை, நேர்நிரைநிரை, நிரைநிரைநிரை], பொதுச்சீர் பதினாறு [ஆசிரியவுரிச்சீரான ஈரசைச் சீர்கள் ஒவ்வொன்றைத் தொடர்ந்தும் நேர்நேர், நேர்நிரை, நிரைநேர், நிரைநிரை என்பதைச் சேர்த்தால் 4 X 4 = பதினாறு அசைச்சீர்கள் கிட்டும்], ஓர் அசைச்சீர்கள் இரண்டு [நேர், நிரை] என்று மொத்தம் முப்பது சீர்கள். (பந்தம்) - பந்தம் என்பதும், தளை என்பதும் ஒன்றே ஆகும் என்று கூறுவர்; ஆகவே சூர்ணையில் வருகின்ற தளை என்ற சொல் “கூறியது கூறல்” என்ற புநருக்தி தோஷத்தை ஏற்படுத்திவிடும் என்பதால் இரண்டில் ஒன்றை நீக்கிக் கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - அடியாவது, குறளடி, சிந்தடி முதலான அடியைந்தும், தொடையாவது மோனை, இயைபு, எதுகை, முரண், அளபெடை என்கிற ஐந்திலும் அடிமோனை முதலாக ஓரொன்றிலே எவ்வெட்டுத் தொடையாக நாற்பதும், அந்தாதித்தொடை, இரட்டைத் தொடை, செந்தொடை யென்கிற மூன்றுமாக நாற்பத்துமூன்று தொடையும், நிரைநிரையாவது, நேர்நிரைநிரை, நிரைநிரைநிரை முதலானவை. ஓசையாவது செப்பலோசை அகவலோசை முதலான நாலோசையும், தளையாவது, நேரொன்றாசிரியத்தளை, நிரையொன்றாசிரியத்தளை முதலான ஏழு தளையும், இனமாவது, “தாழிசை, துறை, விருத்தம்” என்கிற பாக்களினம் மூன்றும். யாப்பாவது ப்ரபந்த ரூபமாயிருக்கை. பாவாவது வெண்பா ஆசிரியப்பா முதலான பாக்கள், துறை என்கிறவிதுவும், இனத்தின் வகையிலொன்றாகையாலே புநருக்தமாம். அர்த்தாந்தர முண்டாகில் கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - (அடி) - அடி என்பது குறளடி, சிந்தடி என்னும் ஐந்து விதம் ஆகும் [குறளடி - இருசீர் கொண்டவை, சிந்தடி - முச்சீர் கொண்டவை, நேரடி - நான்கு ஒரு சீர் கொண்டவை, நெடிலடி - ஐந்து சீர் கொண்டவை, கழிநெடிலடி - ஐந்து சீர்க்கு மேல் கொண்டவை]. (தொடை) - தொடை என்பது மோனை, இயைபு, எதுகை, முரண், அளபெடை என்ற ஐந்தில், மோனை தொடக்கி ஒவ்வொன்றிலும் எட்டு எட்டு தொடையாக வைத்து நாற்பது தொடைகள் மற்றும் அந்தாதித்தொடை, இரட்டைத் தொடை, செந்தொடை என்று மூன்றையும் சேர்ந்து நாற்பத்துமூன்று தொடைகள் ஆகும். (நிரைநிரை) - நிரைநிரை என்பது நேர்நிரைநிரை, நிரைநிரைநிரை போன்றவை ஆகும். (ஓசை) - ஓசை என்பது செப்பலோசை, அகவலோசை, துள்ளலோசை மற்றும் தூங்கலோசை என்னும் நான்கு ஆகும். (பா) - பா என்பது வெண்பா, ஆசிரியப்பா போன்றவை ஆகும் [மேலும் உள்ள பாக்கள் - கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்று மொத்தம் நான்கு]. (துறை) - துறை என்பது பாக்களின் இனத்தில் ஒன்று என்பதால், அங்கே கூறப்பட்டது மீண்டும் இங்கு வந்தது எனலாம். வேறு பொருள் இருப்பின் அதனை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - பண்ணாவது முதிர்ந்த குறிஞ்சி, நட்டபாஷை, நட்டராகம், செந்திரி பியத்தைந்தளம் முதலானவை இசையாவது. குறள், துத்தம், கைக்கிளை, உழையினம், விளரிதாரம் என்கிற பேரால் சொல்லப்படுகிற நிஷாதர்ஷப காந்தாரஷட்ஜ மத்யம தைவம் பஞ்சமங்களாகிற ஏழிசையும். தாளமாவது “கஜகர்ணச் சோரகதிர் மகாத்வஜ தாளக: லக்ஷமீ கீர்த்தி: பாணிபாதௌ கௌரீ பஞ்சாநநஸ் ததா, சதுராம்நாய தாளச்ச தாளோயம் கருடத்வஜ:, ஸங்கீத சாஸ்த்ர வித்வத்பி ரேதே தாளா: ப்ரகீர்த்திதா:” என்கிறபடியே, கஜகரணம், சோரகதி, மகரத்வஜம் முதலான தாளங்கள். பத்தாவது அம்ச பர்வாதிகளில் அவாந்தர பரிச்சேதங்களான அத்யாயாதிகள்போலே நூற்றினுடைய அவாந்தர பரிச்சேதங்களாய், “இப்பத்தும்”, “இவை பத்தும்” என்று சொல்லப்படுகிற திருவாய்மொழிகள்.

விளக்கம் - (பண்) - பண் என்பது முதிர்ந்த குறிஞ்சி, நட்டபாஷை, நட்டராகம், செந்திரி, பியந்தை, இந்தளம் போன்றவை ஆகும். (இசை) - இசை என்பது குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்னும் பெயர்களால் கூறப்படும்

நிஷாதம், ரிஷபம், காந்தாரம், ஷட்ஜமம், மத்யமம், தைவதம் மற்றும் பஞ்சமம் என்றுள்ள ஏழு ஆகும். (தாளம்) - கஜகர்ணச் சோரகதிர் மகாத்வஜ தாளக: லக்ஷ்மீ கீர்த்தி: பாணிபாதௌ கௌரீ பஞ்சாநநஸ் ததா, சதுராம்நாய தாளச்ச தாளோயம் கருடத்வஜ:, ஸங்கீத சாஸ்த்ர வித்வத்பி ரேதே தாளா: ப்ரகீர்த்திதா: - கஜகர்ணம், சோரகதி, மகரத்வஜம், லக்ஷ்மிகீர்த்தி, பாணி, பாதம், கௌரீ, பஞ்சானனம், சதுராம் நாயம், கருடத்வஜம் போன்றவை சங்கீதம் அறிந்தவர்களால் தாளங்கள் எனப்படுகின்றன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான கஜகரணம், சோரகதி, மகரத்வஜம் போன்ற தாளங்கள் ஆகும். (பத்து) - வடமொழி நூல்களில் காணப்படும் அம்சம், பர்வம் போன்றவற்றின் உட்பிரிவுகளாக உள்ள அத்யாயம் போன்றவை போல, நூற்றின் உட்பிரிவுகளாக உள்ளதான திருவாய்மொழி (9-4-11) - இப்பத்து, திருவாய்மொழி (5-5-11) - இவை பத்தும் - போன்று கூறப்படும் திருவாய்மொழிகள் பத்து.

வ்யாக்யானம் - நூறாவது, ப்ரதாந பரிச்சேதங்களான அம்ச பர்வ காண்டாதிகள் போலே, “நூறே சொன்ன”, “பத்து நூறு” என்னும்படி நூறு நூறு பாட்டாயிருந்துள்ள ப்ரதாந பரிச்சேதங்கள். ஆயிரமாவது, “சதுர்விம்சத் ஸஹஸ்ராணி ச்லோகாநாம்” என்னுமாபோலே யிருந்துள்ள மஹாபரிச்சேதம், முதலான வென்கையாலே, முதலிட்டு மூன்று பத்து உத்தரகண்ட விவரணமாய் நடுவிட்டு மூன்று பத்து பூர்வகண்ட விவரணமாக, மேலிட்டு மூன்று பத்தும் அதுக்கு உபயோகியான அர்த்த ப்ரதிபாதகமாய் மேலில் பத்து பாலாவாப்தி கதநமா யிருக்கையாலே உண்டான விபாக விசேஷங்களும் விவக்ஷிதங்களென்று தோற்றுகிறது. “முதலான செய்கோல மிதுக்குமுண்டு” என்றது, “செய்கோலத்தாயிரம்” என்று கவிக்குச் சொல்லுகிற அலங்காரங்களால் குறைவற்ற வாயிர மென்கையாலே ஏவமாதிகளான ஸர்வாலங்காரங்களும் இதுக்குமுண்டென்கை.

விளக்கம் - (நூறு) - வடமொழியில் உள்ள நூல்களில் காணப்படும் பெரும்பிரிவுகளான அம்சம், பர்வம், காண்டம் போன்று, திருவாய்மொழி (9-4-11) - நூறே சொன்ன, திருவாய்மொழி (6-7-11) - பத்து நூறு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள நூறு நூறு பாசுரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்ட பிரிவுகள் [முதல் பத்து, இரண்டாம் பத்து போன்றவை]. (ஆயிரம்) - இராமயணம் பாலகாண்டம் (4-2) - சதுர்விம்சத்

ஸஹஸ்ராணி ச்லோகாநாம் - இருபத்துநான்காயிரம் ச்லோகங்களை வால்மீகி உரைத்தார் - என்று கூறுவது போன்றுள்ள மிகப் பெரிய பாகம் [அதாவது, ஆயிரம் பாசுரங்கள் கொண்ட திருவாய்மொழி]. (முதலான) - திருவாய்மொழியின் முதல் மூன்று பத்துக்கள் த்வயத்தின் இரண்டாவது வாக்கியத்தின் விளக்கமாகவும், அடுத்துள்ள மூன்று பத்துக்கள் த்வயத்தின் முதல் வாக்கியத்தின் விளக்கமாகவும், அடுத்துள்ள மூன்று பத்துக்கள் அந்த இரண்டு வாக்கியத்திற்கு ஏற்படும் ஆழ்பொருள் உரைப்பதாகவும், இறுதியாக உள்ள பத்துக்கள் பலனைக் கூறுவதாகவும் உள்ளதால், இப்படியாகப் பிரிக்கப்பட்ட விதங்கள் ஆழ்வாரின் திருவுள்ளத்தில் உள்ளதே ஆகும் என்று தேறுகிறது. (முதலான செய்கோலம் இதுக்கும் உண்டு) - திருவாய்மொழி (4-1-11) - செய்கோலத்தாயிரம் - என்று பொதுவாகக் கவிக்குச் சொல்லப்படும் அலங்காரங்களால் குறைவில்லாத ஆயிரம் என்பதால், இவை போன்று அனைத்து வடமொழி நூல்களில் உள்ள அலங்காரங்கள், திருவாய்மொழிக்கும் உண்டு என்றாகிறது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 169)

2-9-9 யானே யென்னை யறியகிலாதே

யானே யென்றனதே யென்றிருந்தேன்

யானே நீயென்னுடைமையும் நீயே

வானே யேத்தும் எம் வானவரேறே

பொருள் - நான்தான் என்னுடைய விஷயத்தில் உண்மையான ஞானம் இல்லாத காரணத்தால் என்னைச் சுதந்திரமானவன் என்றும், என்னைத் தவிர உள்ள அனைத்தும் என்னுடையவை என்னும் அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரம் கொண்டு இருந்தேன். இப்படிப்பட்ட அறிவுக்கேடு இல்லாமல் உண்மையான ஞானம் நிறைந்துள்ள பரமபதத்தில், உனது ஸம்பந்தத்தைக் கொண்டாடியபடி துதிக்கின்ற நித்யஸூரிகளுக்கு நாயகனே! அவர்கள் போன்று உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தால், நான் நீயே என்னலாம்படியும், எனது உடைமைகள் அனைத்தும் நீயே என்றும் இருப்பேனாக.

அவதாரிகை - “மிக்கார் வேதவிமலர் விழுங்கும்” என்று நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம் பண்ணுகிறபடியை அநுஸந்தித்தார்; அவர்களோடு ஒத்த ப்ராப்தி தமக்கு உண்டாயிருக்க, இழந்திருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து அநர்த்தப்பட்டேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - தன்னுடைய இலக்கு இன்னது என்று உறுதி செய்யும் இடத்தில், “எனது அஹங்கார மமகாரங்களால் நான் கெட்டுப் போனேன்” என்று அருளிச்செய்வதற்கு என்ன காரணம் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (2-9-8) - மிக்கார் வேதவிமலர் விழுங்கும் - என்று நித்யஸூரிகள் அவனை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள நிலையை அருளிச்செய்தார். அவர்கள் போன்று அவனுக்கு அடிமைத்தனம் செய்கின்ற வாய்ப்பு தனக்கு உண்டு என்றபோதிலும், அதனை இழந்து நிற்பதன் காரணத்தை எண்ணியவராக, தான் கெட்டுப்போனேன் என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (யானே) என் இழவு பகவத் க்ருதமல்ல; அவன் எதிர்கூழல்புக்குத் திரியாநிற்க, நானேகிடர் விநாசத்தைச் சூழ்த்துக்கொண்டேன் என்கிறார். (என்னை அறியகிலாதே) ராஜபுத்ரன் வேடன் கையிலே அகப்பட்டுத் தன்னை வேடனாக ப்ரதிபத்தி பண்ணுமாபோலே, ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரகாரபூதனான என்னை அறியாதே. (யானே என்றனதே என்றிருந்தேன்) “அவனும் அவனுடைமையும்” என்றிருக்கை தவிர்ந்து, “நானும் என்னுடைமையும்” என்று வகுத்துக்கொண்டு போந்தேன்.

விளக்கம் - (யானே) - தான் இவ்விதம் நித்யஸூரிகளுக்கு உள்ளது போன்றதான கைங்கர்யத்துடன் கூடி நிற்கும் நிலையை இழந்ததன் காரணம் பகவானின் செயல் அல்ல; திருவாய்மொழி (2-7-6) - எதிர்கூழல் புக்கு - நான் பிறந்த அனைத்து பிறவிகளிலும் எனக்கு முன்பாக வந்து என்னைக் கைப்பற்றும் சூழ்ச்சிகள் பல செய்யும் விதமாகத் தானும் அவதரித்து - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவன் உள்ளபோது, அதனை உணராமல் எனக்கான அழிவை நானே தேடிக்கொண்டேன் என்கிறார். (என்னை அறியகிலாதே) - சிறிய வயதில் அரண்மனையிலிருந்து காணாமற்போன ஒரு அரசகுமாரன், காட்டில் உள்ள வேடர்களால் வளர்க்கப்பட்டு, தன்னை ஒரு அரசகுமாரன் என்று அறியாமல் வேடனாக எண்ணுவது போன்று, ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அனைத்துவிதத்திலும் அடிமையாக உள்ள எனது நிலையை அறியாமல், (யானே என்றனதே என்றிருந்தேன்) “ஸர்வேச்வரனும் அவனுடைய உடைமையும்” என்று வாழாமல், “நானும் எனது உடைமைகளும்” என்று வாழ்ந்திருந்தேன்.

வ்யாக்யானம் - (இருந்தேன்) இப்படி நெடுநாள் போருகிறவிடத்தில் ஒருநாள் அனுதாபம் பிறக்கவுமாமிறே; அதின்றிக்கே க்ருதக்ருத்யனாய் நிர்ப்பரனாயிருந்தேன்; “தீவினையேன் வாளாவிருந்தேன்” என்னுமாபோலே. “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்கைக்கு ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க ஒரு கார்யம் இல்லாதாரைப்போலே கையொழிந்து இருந்தேன்; “முடிந்தேன்” என்றாப்போலேயிருக்கிறதிறே; ஒருநாளை இழவே போந்திருக்க, அநாதிகாலம் இழந்து போந்தேன்.

விளக்கம் - (இருந்தேன்) - இவ்விதம் நீண்டநாள் வாழ்ந்தபடி இருந்தாலும் ஒருநாளாவது இந்தத் தவறை உணர்ந்து திருத்தினேனா என்றால், அதுவும் இல்லை. அதனை விடுத்து நான் செய்ய வேண்டியதான பாவங்களைச் செய்தபடி மற்றவர்களுக்கு அடிமையாகவே இருந்தேன். பெரியதிருவந்தாதி (82) - தீவினையேன் வாளாவிருந்தேன் - தகாத கர்மங்களைச் செய்தபடி இருந்த நான் அதற்கான நன்மைகள் ஏதும் செய்யாமல் வீணாகவே இருந்துவிட்டேன். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (58-31) - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - நான் அனைத்து நிலைகளிலும் உனக்கேற்ற அனைத்து கைங்கர்யமும் செய்தபடி இருப்பேனாக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுக்காக அனைத்து கைங்கர்யங்களும் செய்யவல்ல தகுதி எனக்கு உள்ளபோதிலும், அதனைச் செய்யாமல், எந்த ஒரு செயலும் செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லாதவர் போன்று நிற்கிறேன். இத்தோடு ஒழிந்தேன் என்பது போன்று இருந்தேன். அவனைக் குறித்து ஒருநாள் அல்ல, ஒரு நொடிப்பொழுது சிந்திக்காமல் இருந்தாலே ஜீவன் முடிவதற்குப் போதுமானதாக உள்ளபோது, நான் எல்லையற்ற காலம் இவ்விதம் அவனைச் சிந்திக்காமல் இருந்தேன்.

வ்யாக்யானம் - அங்ஙனன்றோ அர்த்த தத்வம்? என்ன, (யானே நீ) “அஹம் மநுரபவம் ஸூர்யச்ச” என்னாநிற்பர்களாயிற்று முக்தர்; “மத்தஸ் ஸர்வமஹம் ஸர்வம்” என்னாநிற்பர் ஸம்ஸாரத்திலே தெளிவுடையார்; “அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி” - “நான் ராஜபுத்ரன்” என்னுமாபோலே, “நான் ப்ரஹ்மம்” என்னலாம்படியிறே ஸம்பந்தமிருக்கும்படி. “ஸ வாஸுதேவ.” என்றது வாஸுதேவ சரீரம் என்றபடியிறே. (என் உடைமையும் நீயே) “யஸ்யைதே தஸ்ய தத்தநம்” என்னுமாபோலே. இது எங்கே பரிமாறக் கண்டு சொல்லும் வார்த்தை? என்ன,

நித்யஸூரிகளடைய இப்படியன்றோ உன்னை அநுபவிப்பது. “மஞ்சா: க்ரோசந்தி” என்கிறபடியே (வானே ஏத்தும்) என்கிறது. (எம் வானவர் ஏறே) அவர்கள் தங்கள் சேஷத்வாநுரூபமாக அடிமை செய்யாநிற்க, அவனும் தன் சேஷித்வத்தால் வந்த உத்கர்ஷம் தோற்ற இருக்கும் இருப்பு. எம் என்று - எனக்கும் அவர்களோடு ஒத்த ப்ராப்தி உண்டாயிருக்க, இழந்து அநர்த்தப்பட்டேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - இதனை கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “ஒழிந்து போன காலம் குறித்து ஏதும் செய்ய இயலாது. அது அல்லவோ காலத்தின் அர்த்தம்? அதனை விடும். இப்போது நீவிர் எவ்விதம் உள்ளீர்?”, என்று கேட்க, விடை அருளிச்செய்கிறார். (யானே நீ) - “நான் நீயே” என்றுள்ளேன். இவ்விதம் ஐக்யமாக உரைத்தவர்கள் உண்டோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். முத்தர்கள், ப்ருஹத் உபநிஷத் - அஹம் மநுரபவம் ஸூர்யச்ச - நான் மனு ஆவேன், நான் சூரியனும் ஆவேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அறிவர்; ஸம்சாரத்தைக் குறித்து நன்றாக அறிந்தவர்கள், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-19- 85) - மத்தஸ் ஸர்வமஹம் ஸர்வம் - அனைத்தும் என்னிடமிருந்தே உண்டானது, அனைத்து வஸ்துக்களும் நானே - என்பதை அறிவர்; “அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி - நான் ராஜகுமாரன்” என்று கூறிக்கொள்வது போன்று அல்லவோ “நான் ப்ரஹ்மம்” என்று கூறும் சொற்கள் உள்ளன! அதாவது இவ்விதம் கூறலாம்படி கார்யகாரண ஸம்பந்தம் உள்ளது என்று கருத்து. ஆனால் உண்மையில் இந்தப் பொருள் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-12-5) - ஸ வாஸுதேவ: - அந்தப் பொருள் வாஸுதேவனே - என்பதற்கு ஏற்ப வாஸுதேவனுக்குச் சரீரமாகும். (என் உடைமையும் நீயே) - மஹாபாரதத்தில் - யஸ்யை தே தஸ்ய தத் தநம் - இவர்கள் யாருக்கு உடைமையோ அவனுக்கு இவர்கள் செல்வம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆவர். இவ்விதம் யார் கூறுவது என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். நித்யஸூரிகள் இப்படியாக அல்லவோ அவனை அநுபவிக்கிறார்கள். மஞ்சா: க்ரோசந்தி - கட்டில் ஓசை எழுப்புகிறது - என்று கூறும்போது கட்டிலின் மீது கிடப்பவர் எழுப்பும் ஓசையானது, கட்டில் எழுப்புவதாகக் கூறுவது போன்று, (வானே ஏத்தும்) - நித்யஸூரிகள் அவனைப் புகழ்தல் என்பது விண்ணில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் ஒன்றாக நின்று புகழ்வது போன்று உள்ளது என்கிறார். (எம் வானவர் ஏறே) - அவர்கள் தங்களுக்கே உரிய அடிமைத்தனம் காரணமாகப் பல்வேறு கைங்கர்யங்கள் செய்தபடி இருக்க, இவனும் தனது எஜமானத்தன்மை

காரணமாக உண்டான உயர்த்தி வெளிப்படும்படி உள்ளான். “எம்” என்று கூறுவதன் மூலம் “எனக்கும் அத்தகைய தகுதி உள்ளபோதிலும், நான் அதனை இழந்து நிற்கிறேன்”, என்று கூறுகிறார்.

2-9-10 ஏறேலேழும் வென்று ஏர்கொளிலங்கையை

நீறே செய்த நெடுஞ்சுடர்ச்சோதி

தேறே லென்னை உன் பொன்னடி சேர்த்தொல்லை

வேறே போக எஞ்ஞான்றும் விடலே.

பொருள் - ஏழு காளைகளை அடக்கியவனும், அழகு நிரம்பிய இலங்கையைச் சாம்பல் ஆக்கியவனும் ஆகிய தேஜஸ் நிறைந்த எம்பெருமானே! நான் எனது தன்மைகள் குறித்து அறிந்தவன் என்று என்னை நம்ப வேண்டாம். உனது ஒளி வீசும் திருவடிகளில் விரைந்து என்னைச் சேர்த்துக் கொண்டு, மற்ற விஷயங்கள் குறித்து எண்ணி, அவற்றில் நான் செல்லும்படி என்னை நீ ஒருநாளும் விடாமல் இருப்பாயாக.

அவதாரிகை - “யானே என்றனதே யென்றிருந்தேன்” என்று நீர் அநுதபிக்கும்படி பண்ணினோமாகில் உமக்குச் செய்யவேண்டுவதொன்றுண்டோ? நீர் இங்ஙனே கிடந்து படுகிறது எதுக்காக? என்ன; “இதுக்காக” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் இதுவரை நம்மை வந்தடையாத நாட்களை எண்ணி ‘நான், எனது என்று இருந்தேன்’ என்று புலம்பினீர். ஆனால் இது போன்று நடப்பதற்கு இனி வாய்ப்பு இல்லை. நீவிர் வாழ்ந்து விட்டீர் அல்லவோ? இனி நாம் உமக்குச் செய்யவேண்டுவது ஏதும் இல்லையே! இப்படி உள்ளபோது ஏன் இனியும் வருந்தியபடி உள்ளீர்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “இன்ன காரணத்தினால் நான் இவ்விதம் உள்ளேன்” என்று கூறி காரணத்தை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஏறேலேழும் வென்று) ஏறாகில் ஏழையும் வென்று. நப்பின்னைப் பிராட்டியோட்டை ஸம்சுலேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமான ருஷபங்களேழையும் வென்று. (ஏர்கொள் இலங்கையை) தர்சநீயமாய்க் கட்டுடைத்தான லங்கையை.

“அஹோ வீர்ய மஹோ தைர்யம்” என்று திருவடி மதிக்கும்படியான லங்கையை. “பபூவ புத்திஸ்து ஹரீச்வரஸ்ய” ராவணனும் ஸ்த்ரீகருமாயிருக்கிற இருப்பைக் கண்டவாறே, தானுமொரு ஸமுதாயத்துக்குக் கடவனாகையாலே இங்ஙனையிருப்பதொரு புத்தி பிறந்தது. “யதீத்ருசீ இத்யாதி” பையல், தானும் ஸ்த்ரீகருமாயிருக்கிற இருப்பைப் பெருமாளும் பிராட்டியுமா யிருக்க ஸம்மதித்தானாகில், இந்த ஐச்வர்யம் குலையாதிருக்கலாயிற்றுக் கீடர். “இமா யதா ராஷஸ ராஜபார்யாஸ் ஸுஜாதமஸ் யேதி ஹி ஸாதுபுத்தே:” - “சத்ருக்களுக்கும் நன்மை வேணும்”, என்றிருக்கும் புத்தியை உடையனுக்கு.

விளக்கம் - (ஏறலேழும் வென்று) - “ஏறேலேழும்” என்பதை “ஏறு + ஏல் + ஏழும்” என்று பிரிக்கவேண்டும். இவற்றில் “ஏல்” என்பது அசைச்சொல். “ஏறு” என்பதற்கு “ஏல்” என்பதை அடைமொழியாக்கி “ஏன்று கொண்ட ஏறு” என்பார் வாதிகேசரி ஜீயர். “ஏன்று கொண்ட ஏறு” என்றால் “எதிர்த்து வந்த காளை” என்று பொருள். அப்படிப்பட்ட ஏழு எருதுகளை வென்று. நப்பின்னைப் பிராட்டியுடன் சேர்வதற்குத் தடையாக வந்த ஏழு ரிஷபங்களையும் வென்று. (ஏர்கொள் இலங்கையை) - “ஏர்” என்பதற்கு “காண்பதற்கு அழகானது, நன்றாகப் பாதுகாக்கப்பட்டது” என்று இரண்டு பொருள் உண்டு. இந்த இரண்டையும் சேர்த்து இங்கு “அழகாகப் பாதுகாக்கப்பட்ட இலங்கை” என்கிறார். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (49-17) - அஹோ வீர்ய மஹோ தைர்யம் - என்ன ஒரு வீரம், என்ன ஒரு துணிச்சல் - என்று அனுமனும் மதிக்கும் இலங்கையை. இங்கு இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (10-72) - பபூவ புத்திஸ்து ஹரீச்வரஸ்ய யதீத்ருசீ ராகவ தர்மபத்நீ இமா யதா ராஷஸ ராஜபார்யா: ஸுஜாதமஸ்யேதி ஹி ஸாது புத்தே: - சிறந்த அறிவு கொண்ட அனுமனுக்கு, “இராகவனின் தர்மபத்தினியான சீதையும், இராவணனின் மனைவிகள் எவ்விதம் இவனுடன் உள்ளார்களோ அது போன்று, இராமனுடன் சேர்ந்து இருந்தால், இராவணனுக்கு நன்மை உண்டாயிருக்கும் அல்லவோ?”, என்று தோன்றியது - என்ற ச்லோகத்தை இங்கு வ்யாக்யானம் செய்கிறார். இராவணன் அவனுடைய மனைவிமார்களுடன் உள்ளதைக் கண்ட அனுமனுக்கு, தானும் ஒரு கூட்டத்தின் தலைவன் என்ற காரணத்தால் இவ்விதமான எண்ணம் தோன்றியது. இந்த இராவணன் தானும் தனது மனைவிமார்களும் எவ்விதம் சேர்ந்து உள்ளார்களோ அதே போன்று இராமனும் சீதையும் சேர்ந்திருக்கச் சம்மதம் அளிந்திருந்தால், இவனுடைய இந்த

ஐச்வர்யம் கெடாமல் இருக்கும் அல்லவோ? இப்படிப்பட்ட எண்ணம் யாருக்குத் தோன்றியது என்றால், ஸாது புத்தே: - விரோதிகளுக்கும் நன்மை ஏற்படவேண்டும் என்றும் உயர்ந்த அறிவு உடையவனுக்கு மட்டுமே உண்டாகும்.

வ்யாக்யானம் – (நீறே செய்த) பிராட்டி அருளிச்செய்தபடியே பஸ்ம சேஷமாம்படி பண்ணின. (நெடும் சுடர்ச்சோதி) ராவணனை இப்பிரகரத்தோடே கொண்டு, கையும் வில்லுமான வீரஸ்ரீயோடே நின்ற நிலை. அவ்விரோதிகளைப் போக்கினாப்போலே என்னுடைய விரோதிகளையும் போக்கவேணும் என்கிறார். (தேறேல் என்னை) நப்பின்னைப் பிராட்டியோட்டை ஸம்ச்லேஷத்தில் ப்ரதிபந்தகம் போக்க அமையும்; ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளளவில், அவளைப் பிரித்த ராவணனை முடிக்க அமையும்; அவர்களை உனக்காக்க வேண்டா; பண்டே உனக்கா யிருக்கையாலே; இப்படியே “இவன் விரோதிகளைப் போக்கி நமக்காக்கினோமாகில் இனியென்” என்றிருக்க வொண்ணாதே என்னளவில். “தேறேன்” என்று பாடமானபோது தெளியென் என்னுதல், தரியென் என்னுதல்.

விளக்கம் – (நீறே செய்த) - இராமாயணம் – சித்யதாமாகுலபதா க்ருத்ர மண்டல ஸங்குலா அசிரேணைவ லங்கேயம் ச்மசாந ஸத்ருசீ பவேத் - என்று சீதை கூறியதற்கு ஏற்ப சாம்பலின் மீதம் மட்டுமே உள்ளபடி இலங்கையைச் செய்த. (நெடும் சுடர்ச்சோதி) - இராவணனை அவன் படைகளுடன் சேர்ந்து அழித்து, தனது திருக்கரத்தில் பிடிக்கப்பட்ட வில்லுடன் வெற்றியுடன் நின்ற நிலை. சீதையின் அந்த விரோதிகளையும், நப்பின்னையை அடையவிடாமல் தடுத்த விரோதிகளான காளைகளையும் அழித்தது போன்று, நான் உன்னை அடையத் தடையாக உள்ள எனது விரோதிகளை அழிக்க வேண்டும் என்று கருத்து. (தேறேல் என்னை) - நான் எனக்கு ஏற்ற நன்மைகளைத் தேடிக்கொள்ள வல்லவன் என்று நீ நம்பவேண்டாம். நப்பின்னைப் பிராட்டியின் சேர்க்கையில் உள்ள தடையை நீக்கினால் போதுமானது; ஜனகனின் திருமகளான சீதையைப் பொறுத்தவரை அவளை உன்னிடமிருந்து பிரித்த இராவணனை அழித்தால் போதுமானது; அவர்கள் எப்போதும் உன்னுடனே இருப்பதால், அவர்களை உனக்காகவே ஆக்கிக்கொள்வதற்கு நீ பெருமுயற்சி ஏதும் எடுக்கவேண்டாம். ஆனால் என் விஷயம் அப்படி அல்ல. அவர்களுடைய விரோதிகளை நீக்கியது போன்று எனது விரோதிகளான அஹங்கார மமகாரங்களை அழித்தாகிவிட்டது என்று நீ வேறு

ஏதும் செய்யாமல் இருத்தல் வேண்டாம்; காரணம், என்னை நீ அந்த அளவு நம்பக்கூடாது. வேறு என்ன செய்யவேண்டும் என்றால், உன்னை நான் அடையும்படியான நிலையை அளிக்கவேண்டும். “தேறேல்” என்பதை “தேறேன்” என்றும் படிப்பது உண்டு; இவ்விதம் கொண்டால் “தெளியேன் - இந்த அளவு செய்த பின்னரும் விச்வாஸம் ஏற்படாமல் உள்ளேன்” என்றும், “தரியேன் - தரிக்கமாட்டேன்” என்றும் இரண்டு பொருள் உண்டு.

வ்யாக்யானம் - ஆனால் செய்யவேண்டுவதென்? என்ன - (உன் பொன்னடிச் சேர்த்தொல்லை) “நின் செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்து” என்று தொடங்கின அர்த்தத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார். (உன் பொன்னடி) கல்லுக்கும் சைதந்யங் கொடுக்கவல்ல அடியன்றோ. (சேர்த்து) சேர்த்தருளவேணும். (ஒல்லை) - நான் இசைந்தபோதே சடக்கெனத் திருவடிகளில் திவ்யரேகையோபாதி சேர்த்தருளவேணும். அவ்வளவும் போராது. “இவனுக்கு எல்லா உத்கர்ஷமும் பண்ணிக் கொடுத்தோம், ஆகில் இனியென்?” என்னவொண்ணாது; நீ எல்லா உயர்த்திகளும் பண்ணித் தந்தாலும் நான் எல்லாத் தாழ்வுகளும் பண்ணிக் கொள்வேன்; என்னை என் கையில் காட்டித் தாராதொழிய வேணும்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “சரி, உமக்கு நாம் வேறு என்ன செய்யவேண்டும் என்கிறீர்?” என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (உன் பொன்னடிச் சேர்த்தொல்லை) - திருவாய்மொழி (2-10-1) - நின் செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்து - என்று தொடங்கப்பட்ட விண்ணப்பத்தைக் கூறி முடிக்கிறார். (உன் பொன்னடி) - பொன்னடி என்றால் பரிசுத்தமான திருவடி; கல்லுக்கும் ஒளியைக் கொடுக்கவல்ல திருவடி; அதாவது கல்லாக நின்ற அகலிகைக்கு இழந்த வாழ்வை மீண்டும் அளிக்கவல்ல திருவடி அல்லவோ? (சேர்ந்து) - அந்தத் திருவடிகளுடன் என்னைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். (ஒல்லை) - எனது மனம் மாறி, நான் உன்னுடைய திருவடிகளில் சேரவேண்டும் என்று எண்ணும்போதே, எனது மனம் மீண்டும் மாறுவதற்குள் உனது திருவடிகளில் காணப்படும் ரேகைகள் போன்று, என்னையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அவ்விதம் சேர்த்துக்கொண்டால் மட்டும் போதாது. உனது திருவுள்ளத்தில், “இவனுக்கு அனைத்து உயர்த்திகளையும் நான் செய்து கொடுத்து விட்டோம். இனி இவன் விஷயத்தில் வேறு என்ன செய்ய உள்ளது?”, என்று நீ எண்ணக்கூடாது. அனைத்து

உயர்த்திகளையும் நீ எனக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்தாலும், மற்ற விஷயங்களை விரும்புதல் போன்ற அனைத்து தாழ்வுகளையும் நான் எனக்கு உண்டாக்கிக் கொள்வேன். ஆகவே என்னை எனது கையிலேயே ஒப்படைத்து விடாமல் இருக்கவேண்டும்.

2-9-11 விடலில் சக்கரத்தண்ணைலை மேவல்

விடலில் வண்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்

கெடலிலாயிரத்துள் இவை பத்தும்

கொடலில் வீடு செய்யும் கிளர்வார்க்கே

பொருள் - விடுதல் இல்லாத சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனை, அது போன்றே அண்டி நின்று விடுதல் இல்லாமல் உள்ள நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததும், எப்போதும் அழிவற்றதும் ஆகிய ஆயிரம் பாசுரங்களில், இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களை ஒதுபவர்களுக்கு, இந்தப் பாசுரங்கள், அழிவற்றதான மோகஷ ஆனந்தத்தை அளிக்கும்.

அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல்லார்கள் இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன முக்த ப்ராப்யத்தைப் பெறுவர் என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்க வல்லவர்கள், “தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளும் ஈதே” என்றுள்ள மோகஷ பேற்றினை அடைவர் என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - “நாம் விடுகிறோம் என்று அதிசங்கை பண்ணுகிறதென்? நாம் ஒருவரையும் விடோங்காணும்” என்று கையில் திருவாழியைக் காட்டினான். (விடலில் சக்கரத்தண்ணைலை) ஒரு காலும் விடாத திருவாழியைக் கையிலேயுடைய ஸர்வேச்வரனைக் கவி பாடிற்று. (மேவல் விடலில் இத்யாதி) அவன் ஸ்வபாவத்தாலே கிட்டி, அவனைப் பிரியில் தரியாதபடி பரமோதரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். வண்மையாவது - இவ்வநுபவத்துக்குப் பாசுரமிட்டு உபகரித்த உபகாரம். (கெடலில் ஆயிரம்) இவ்வாத்மாவுக்கு அநர்த்தகந்தம் வாராதபடி ஹிதத்தை ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த இதுதான். அவற்றில் (இப்பத்தும் கிளர்வார்க்கு கெடலில் வீடு செய்யும்) “வரில் பொகடேன், கெடில் தேடேன்”

என்றிருக்கையன்றிக்கே சீர்த்த தாநராயிருப்பார்க்கு, அநர்த்தகந்த ரஹிதமாய், அஹங்கார மமகாரங்களை யுடைத்தன்றிக்கே, “தனக்கேயாக வேணும்” என்று இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான பேற்றைப் பண்ணித்தரும்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “வேறே போக எஞ்ஞான்றும் விடலே - என்னை மற்ற விஷயங்களில் செல்லும்படி விடாதே” என்று ஆழ்வார் விண்ணப்பித்தார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “நாம் அப்படி உம்மை விட்டுவிடுவோம் என்ற ஐயம் உமக்கு ஏன் ஏற்படுகிறது? நாம் யாரையும் விடமாட்டோம்”, என்று கூறித் தனது திருக்கரத்தில் உள்ள சக்கரத்தாழ்வானைக் காண்பித்தான். (விடலில் சக்கரத்தண்ணலை) - அதாவது சக்கரத்தாழ்வானை நான் விட்டால் அல்லவோ உம்மை விடுவோம் என்று கருத்து. எப்போதும் விடாமல் திருச்சக்கரத்தைத் திருக்கரத்தில் ஏந்தியபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து அல்லவோ கவி பாடினார்? (மேவல் விடலில் இத்யாதி) அவனுடைய விடாத தன்மையால் ஈர்க்கப்பட்டு அவனை அண்டி, அவனைப் பிரிந்தால் தரிக்க இயலாதபடியாக உள்ள மிகவும் தாராள குணம் கொண்ட நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார். (வண்) - இப்படிப்பட்ட இனிமையான பகவத் அனுபவத்திற்குப் பாசுரம் அருளிச்செய்து, அதனை அனைவருக்கும் தெரியும்படிச் செய்த உபகாரம். (கெடலில் ஆயிரம்) - இந்த ஆத்மாவுக்கு அதன் ஸ்வரூபம் அழியும்படியான வாசனை கூட ஏற்படாதபடி, அதன் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு அருளிச்செய்த இந்தப் பாசுரங்கள். (இப்பத்தும் கிளர்வார்க்கு கெடலில் வீடு செய்யும்) - கிளர்தல் என்றால் மிகுந்த சீர்த்தையுடன் கற்றல். “வந்தால் வரவேற்கமாட்டேன், தொலைந்தால் தேடமாட்டேன்” என்ற அலட்சிய தன்மையுடன் இல்லாமல், மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் உள்ளவர்களுக்கு. அவர்களுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்தை அழிக்கவல்ல வாசனையைப் போக்குவதால், அஹங்கார மமகாரங்கள் அற்றதாய், “தனக்கேயாக வேணும்” என்று இவர் விண்ணப்பித்தபடி ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான பேற்றை அளிக்கும்.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில், காயிகமான பேற்றை அபேக்ஷித்தார் இரண்டாம் பாட்டில், மாநஸமான பேற்றை அபேக்ஷித்தார். மூன்றாம் பாட்டில், வாசிகமான பேற்றை அபேக்ஷித்தார். நாலாம் பாட்டில், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை

நிஷ்கர்ஷித்தார். அஞ்சாம் பாட்டில், “நீர் ஆராய் இப்பேற்றை அபேக்ஷித்தீர்?”, என்ன, “நான் ஆராயிடுக; உன்னை அனுபவித்து மகிழும்படி பண்ணியருள வேணும்” என்றார். ஆறாம் பாட்டில், த்ரிவித கரணங்களாலும் உன்னை ப்ரீதி புரஸ்ஸரமாக அநுபவிக்கும்படி பண்ணியருள வேணும் என்றார். ஏழாம் பாட்டில், அப்படி சடக்கெனச் செய்யாமையாலே இன்னாதானார். எட்டாம் பாட்டில், ஸ்வரூபாநுரூபமாக நீக்ஷணகாலம் என்னோடே அநுபவிக்கப் பெறில், பின்புள்ள காலமெல்லாம் வேண்டேன் என்றார். ஒன்பதாம் பாட்டில், உன்னை அநுபவிக்க இட்டுப் பிறந்து வைத்து அது கிடையாதபடி நானே அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக் கொண்டேன் என்றார். பத்தாம் பாட்டில், “எனக்கு ஒருநாளும் ‘ஜ்ஞாநவிசேஷத்தைப் பண்ணித் தந்தோமிறே’ என்று என்னை என் கையில் காட்டித் தாராதொழியவேணும்” என்றார். இது கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில், சரீரம் மூலம் உண்டாகவல்ல பேற்றை விரும்பினார். இரண்டாம் பாசுரத்தில், மனம் மூலம் ஏற்படவல்ல பேற்றை விரும்பினார். மூன்றாம் பாசுரத்தில், வாக்கு மூலம் ஏற்படவல்ல பேற்றை விரும்பினார். நான்காம் பாசுரத்தில், தனது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான பேற்றை உறுதிபட உரைத்தார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில் இவரிடம் ஸர்வேச்வரன், “நீவீர் யார் என்று எண்ணிக்கொண்டு இந்தப் பேறுகளை விரும்புகிறீர்?”, என்று கேட்க அவனிடம், “நான் யாராய் வேண்டுமானாலும் இருந்து விட்டுப் போகிறேன். உன்னை நான் அனுபவித்து மகிழும்படியாகச் செய்யவேண்டும்”, என்றார். ஆறாம் பாசுரத்தில், “மூன்று கரணங்களாலும் (சரீரம், மனம், வாக்கு) உன்னை, ப்ரீதியை முன்னிறுத்தி நான் அனுபவிக்கும்படிச் செய்யவேண்டும்”, என்றார். ஏழாம் பாசுரத்தில் அவ்விதம் அவன் சட்டென்று செய்யாமல் இருந்ததன் காரணத்தால் தளர்ந்தார். எட்டாம் பாசுரத்தில், “எனது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்குச் சேரும் விதத்தில் நீ ஒரு நொடிப்பொழுதாவது சேர்ந்திருந்தால் எனக்குப் போதுமானது; அதன் பின்பு உள்ள காலங்களில் நான் ஏதும் வேண்டமாட்டேன்”, என்றார். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில், “உன்னை அனுபவிக்கும் தகுதியுடன் கூடியவனாக நான் பிறந்துள்ளபோதிலும், அதனைச் செய்யாமல் எனக்கு நீ கிட்டாதபடியான கெடுதல்களை எனக்கு நானே தேடிக்கொண்டேன்”, என்றார். பத்தாவது பாசுரத்தில், “எனக்குரிய ஞானத்தை அளித்துவிட்டாய் என்று உனது

திருவுள்ளத்தில் எண்ணியபடி, என்னை எனது போக்கில் செல்லாதபடி நீ செய்வேண்டும்”, என்றார். இறுதியாக இந்தத் திருவாய்மொழி கற்பவர்களுக்கான பலனைக் கூறி முடித்தார்.

திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி
ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 31)

26. திக்குற்ற கீர்த்தி இராமானுசனை என் செய்வினையாம்

மெய்க்குற்றம் நீக்கி விளங்கிய மேகத்தை மேவு நல்லோர்

எக்குற்றவாளர் எது பிறப்பு ஏதியல்வாக நின்றோர்

அக்குற்றம் அப்பிறப்பு அவ்வியல்வே நம்மை ஆட்கொள்ளுமே.

விளக்கவுரை - மற்றவர்கள் மூலம் அல்லாமல் என்னாலேயே செய்யப்பட்ட தீய வினைகள் என்னும் நிலை பெற்ற தோஷங்கள் அனைத்தையும், அவை போன இடம் தெரியாமல், எம்பெருமானார் நீக்கினார். “இவனது விரோதிகளாக உள்ள அனைத்தையும் நீக்கி விட்டோம்”, என்று மகிழ்ந்தபடி உள்ளார் (எம்பெருமானார்). எட்டுத்திசைகளிலும் பரவியுள்ள குணப் பெருமைகள் கொண்ட எம்பெருமானாரை - மேவினேன் அவன் பொன்னடி மெய்மையே - என்னும்படியும்; ராமானுஜஸ்ய சரணை சரணம் - என்னும்படியும், அவரது திருவடிகளைத் தங்கள் நன்மையாகவும் இலக்காகவும் பற்றியபடி பலர் உள்ளனர். இவர்கள் வேறு எந்தப் பயனையும் யதிராஜரிடம் எதிர்பாராமல் உள்ள மஹாத்மாக்கள் ஆவர். இப்படிப்பட்ட மஹாத்மாக்கள் குற்றம் செய்யும் இழிவான பிறப்பை அடைந்த போதிலும், குற்றம் செய்யும் இழிவான தொழிலை மேற்கொண்டபோதிலும் அவர்களுக்கு இழிவு ஏற்படாது. மேலும் இது போன்ற பிறப்பு, தொழில் ஆகியவை

நம்மிடம் இல்லை என்றாலும், அந்த மஹாத்மாக்களின் “யதிராஜ பக்தி” என்பது நம்மை அவர்களிடம் அடிமைப்படுத்திவிடும்.

அவதாரிகை - மேகம்போலே உதாரரான எம்பெருமானார் தம்மை விஷயீகரித்த பின்பு அவருடைய கல்யாணகுணங்கள் தமக்கு தாரகமாயிருந்தபடியைக் கீழ்ப்பாட்டிலே சொல்லி, இப்பாட்டிலே அவர்க்கு அநந்யார்ஹராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஜந்மவ்ருத்தாதிகளில் ஓரொன்றே அடியேனை யெழுதிக் கொள்ளாநின்ற தென்கிறார்.

விளக்கம் - மேகம் போன்று மிகவும் தாராள குணம் கொண்டவரான எம்பெருமானார் தன்னை அங்கீகரித்து ஏற்றுக்கொண்ட பின்னர், அவருடைய திருக்கல்யாண குணங்களே தான் உயிர் தரிப்பதற்குத் தேவையான அனைத்துமாக இருந்தன என்று கடந்த பாசுரத்தில் அருளிச்செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில், “எம்பெருமானாருக்காக மட்டுமே இருக்கிறோம்” என்றுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பிறப்பு, சரிதம் போன்ற ஒவ்வொன்றும் தன்னை ஈர்த்துக்கொண்டன என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என் செய்வினையாம்) “த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்” என்கிறபடியே அசல்பிளந்து ஏறிட வந்ததன்றிக்கே என்னாலே செய்யப்பட்ட அக்ருத்ய கரணாதி ரூபமாய் ப்ராயச்சித்தாதிகளாலே நிவர்த்தியாதே, “நாபுத்தம் கூடியதே கர்ம கல்பகோடிசதரபி” என்னும்படியான கர்மமாகிற. (மெய்க்குற்றம்) நிலைநின்ற தோஷம். “வாசாம் அகோசர மஹாகுண தேசிக அக்ர்ய கூராதிராத கதித அகில நைச்ய பாத்ரம் ஏஷ: அஹம் ஏவ ந புநர் ஜகதி ஈத்ருச” என்றும், “பூர்வைஸ் ஸ்வநைச்யம் அநுஸம்ஹித மார்யவர்யைர் மாமேவ வீசுடிய மஹாதாந்நதஸ்தி தேஷாம் நைச்யந்த்விதம் சடரிபோ மம ஸத்யமேவ மத்த: பரோ நமலிநோயத ஆவிரஸ்தி யாவச்சயச்ச துரிதம் ஸகலஸ்ய ஜந்தோ: தாவச்சதத்ததி கஞ்சமமாஸ்தி ஸத்யம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரத்யயம் பண்ணிச் சொல்லுகிறார். மெய்யாவது - நிலைநிற்குமது. இது நிலைநிற்கையாவது - அநுபவ விநாச்யமாதல், ப்ராயச்சித்த விநாச்யமாதலன்றிக்கேயிருக்கை. இப்படிப்பட்ட பாபத்தை நீக்கி. “வானோ மறி கடலோ மாருதமோ தீயகமோ கானோ ஒருங்கிற்று கண்டிலமால்” என்கிறபடியே போனவிடம் தெரியாதபடி ஸவாஸநமாகப் போக்கி. (விளங்கிய)

அத்தாலே அத்யுஜ்வலமான. இவன் விரோதியைப் போக்கப் பெற்றோமே யென்னும் ப்ரீதியாலேகாணும் அவர்தாம் உஜ்வலரானது. (மேகத்தை) வர்ஷுக வலாஹகம்போலே பரமோதாரராய். மேகத்தை என்றது - முற்றுவமை.

விளக்கம் - (என் செய்வினையாம்) - சாட்யாயநசாகை - தஸ்ய புத்ரா தாயம் உபாஸந்தி ஸுஹ்ருத ஸாதுக்ருத்யாம் த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம் - மோக்ஷம் செல்லும் உபாஸகனின் புத்திரர்கள் அவனது செல்வத்தையும், நண்பர்கள் புண்ணியத்தையும், பகைவர்கள் பாவத்தையும் அடைகின்றனர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மற்றவர்களிடமிருந்து வந்தது என்று அல்லாமல், என் மூலமாகவே செய்யப்பட்டதும், செய்யக்கூடாத பலவற்றையும் செய்த காரணத்தால் வந்ததும், எந்தவிதமான ப்ராயச்சித்தம் செய்தாலும் நீங்காமல் உள்ளதும் ஆகிய, நாபுத்தம் சஷீயதே கர்ம கல்பகோடிசதைரபி - பலன் அனுபவிக்கப்படாத கர்மங்கள், நூறு கோடி கல்பங்கள் கழிந்தாலும் அழிவதில்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள எனது கர்மங்கள் என்பதான. (மெய்க்குற்றம்) - யதிராஜ விம்ஸதி (14) - வாசாம் அகோசர மஹாகுண தேசிக அக்ர்ய கூராதிநாத கதித அகில நைச்ய பாத்ரம் ஏஷ: அஹம் ஏவ ந புநர் ஜகதி ஈத்ருசஸ் தத் ராமாநுஜார்ய கருணைவ து மத்தகதிஸ்தே - எம்பெருமானாரே! இந்த உலகில் தகாத செயல்கள் செய்யும் ஒரு மனிதனை உதாரணம் என்று காட்ட வேண்டும் என்றால், அது நானே ஆவேன். கூரத்தாழ்வான் எவ்விதம் தன்னைத் தானே தாழ்வாகக் கூறினாரோ, அது போன்ற அத்தனை தாழ்வுகளும் இந்த உலகில் எனக்கும் உள்ளது. ஆகவே நீ கூரத்தாழ்வானுக்கு அருளியது போன்று, உனது கருணைக்கு நானும் ஏற்றவன் ஆவேன் - என்றும், பூர்வைஸ் ஸ்வநைச்யம் அநுஸம்ஹித மார்யவர்யைர் மாமேவ வீசுடிய மஹாதாந்தஸ்தி தேஷாம் நைச்யந்த்விதம் சடரிபோ மம ஸத்யமேவ மத்த: பரோ நமலிநோயத ஆவிரஸ்தி யாவச்சயச்ச துரிதம் ஸகலஸ்ய ஜந்தோ: தாவச்சதத்ததி கஞ்சமமாஸ்தி ஸத்யம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உறுதிபட உரைக்கிறார். மெய் என்றால் நிலையாக நிற்பவை. கர்மங்கள் நிலைநிற்பவை என்றால் - அனுபவித்தாலும் அழியாமல், எந்தவிதமான ப்ராயச்சித்தம் செய்தாலும் அழியாமல் அப்படியே இருப்பவை ஆகும். இப்படியாக உள்ள எனது பாவங்களை நீக்கி. பெரியதிருவந்தாதி (54) - வானோ மறி கடலோ மாருதமோ தீயகமோ கானோ ஒருங்கிற்று கண்டிலமால் - நமது பாவங்களை அருகில் காணவில்லை; அவை மறைந்த இடம் கடலோ, வானமோ, காற்றோ, தீயோ, கானகமோ என்று அறிய இயலவில்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அந்தப்

பாவங்கள் சென்ற இடம் தெரியாமல், அதன் வாசனையுடன் நீக்கி. (விளங்கிய) - அதனால் மிகவும் ஒளி பொருந்திய. அதாவது, திருவரங்கத்தமுதனாருடைய விரோதிகளான பாவங்களை நீக்கிவிட்டோம் என்ற மகிழ்ச்சியால் அவர் மிகவும் ஒளியுடன் காணப்பட்டார் என்கிறார். (மேகத்தை) - மழை பொழியத் தயாராக உள்ள மேகம் போன்று மிகுந்த தாராளகுணம் கொண்டவராக.

வ்யாக்யானம் - (திக்குற்ற கீர்த்தி) “ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி” என்கிறபடியே அஷ்டதிக்கிலும் வ்யாபித்திருக்கிற குணவத்தா ப்ரதையை யுடையரான. (இராமாநுசனை) எம்பெருமானாரை. (மேவும்) “மேவினேனவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே” என்கிறபடியே “ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம்” என்னும்படி அவருடைய திருவடிகளையே ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் அத்யவஸித்திருக்கிற. (நல்லோர்) “நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள்” என்கிறபடியே அநந்யப்ரயோஜநரான மஹாத்மாக்கள். அன்றிக்கே (மேவும் நல்லோர்) “ராமாநுஜ பதச்சாயா” என்கிறபடியே பதச்சாயாதிகள் போலே அப்ருதக் ஸித்தமாம்படி பொருந்தியிருக்கும் விலக்ஷணரானவர்க ளென்னவுமாம்.

விளக்கம் - (திக்குற்ற கீர்த்தி) - ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எட்டுத்திசைகளிலும் பரவி நிற்கும் “நல்லவர் என்னும் புகழ்” என்பதைக் கொண்டவராகிய. (இராமாநுசனை) - எம்பெருமானாரை. (மேவும்) - கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு (2) - மேவினேன் அவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப - ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் - என்னும்படியாக எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளையே அடையத் தக்கதாகவும், அவையே அந்தப் பேற்றை அடைவிப்பதாகவும் எண்ணியபடி உள்ள. (நல்லோர்) - கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு (4) - நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பலன்கள் ஏதும் எதிர்பாராமல் உள்ள மஹாத்மாக்கள். அல்லது, (மேவும் நல்லோர்) - ராமாநுஜ பதச்சாயா - எம்பெருமானாருடைய திருவடி நிழல் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப திருவடிகளுடைய நிழல் போன்று எப்போதும் பிரியாமல் பொருந்தியபடி உள்ள மேன்மையானவர்கள் என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (எக்குற்றவாளர் எதுபிறப்பேதியல்வாக நின்றோர்) அந்த மஹாத்மாக்கள் ஆச்ரயண பூர்வகாலத்திலே யாதொரு ஜ்ஞாந ஸங்கோசமாகிற குற்றத்தையுடையராகவும், யாதொரு உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜாதியையுடையராகவும், யாதொரு நிஷித்தா நுஷ்ட்டாநமாகிற வ்ருத்தியை யுடையராகவும் நின்றார்கள். குற்றம் - ஜ்ஞாந ஸங்கோசம். இயல்பு - வ்ருத்தம். அவர்களுடைய, (அக்குற்ற மப்பிறப் பவ்வியல்வே) இவையெல்லாம் அவ்யவதானே ஆச்ரயண பூர்வபாவிகளாகையாலும். அந்த சரீரத்தோடே தானே ஆச்ரயணத்தைப் பண்ணினார்க ளாகையாலும், "சிறுமாமனிசர்" என்னலாம்படி மஹாப்ரபாவரான இவர்களுடைய பூர்வ தசாவஸ்த்தித விசேஷங்களான விவையே.

விளக்கம் - (எக்குற்றவாளர் எதுபிறப்பு ஏதியல்வாக நின்றோர்) - அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாக்கள் எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளை அண்டி நிற்பதற்கு முன்பாக சுருங்கப் பெற்ற ஞானம் என்ற தோஷத்தையும், உயர்ந்த குலம் தாழ்ந்த குலம் என்ற வேறுபாடு உள்ளவர்களாயும், தள்ளப்பட்ட கர்மங்களை மேன்மேலும் செய்தபடி உள்ளவர்களாயும் இருந்தார்கள். குற்றம் என்பது ஞானத்தில் ஏற்படும் சுருக்கம், இயல்பு - நடத்தை. (அக்குற்றம் அப்பிறப்பு அவ்வியல்வே) - இது போன்ற அனைத்தையும் திருவடிகளை அண்டும் முன்பு இடைவிடாமல் செய்தபடி இருந்தார்கள் என்றாலும், அப்படிப்பட்ட தோஷம் நிறைந்த சரீரத்துடனே வந்து திருவடிகளை அண்டினார்கள் என்றாலும், திருவாய்மொழி (8-10-3) - சிறுமா மனிசர் - என்பதற்கு ஏற்ப மிகுந்த ப்ரபாவம் கொண்டவர்களான அவர்களுடைய முந்தைய நிலை என்பவையே ...

வ்யாக்யானம் - (நம்மையாட் கொள்ளுமே) இவ்வளவும் ப்ரதிகூலித்துப் போந்த நம்மையும், தாஸபூதராய் க்ரயவிக்ரயார்ஹராம்படி எழுதிக் கொள்ளக்கடவன். அன்றிக்கே, (நம்மையாட் கொள்ளுமே) இப்படி மஹாப்ரபாவரான இவர்கள் நிஷ்க்ருஷ்ட ஜந்மாதிகளை பரிக்ரஹித்தது தாத்ருசரான நம்போல்வாரும் இவ்விஷய ஸமாச்ரயணார்ஹர் என்னுமிடத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காகவென்று நினைத்திருக்கிற நம்மை யநுஸந்திக்குந்தோறும் எழுதிக் கொள்ளாநின்ற வென்னவுமாம். "துராசாரோபி ஸர்வாலீ க்ருதக்நோ நாஸ்திக: புரா ஸமாஸ்ரயேத் ஆதிதேவம் ஸ்ரத்தயா ஸரணம்யதி நிர்த்தோஷம் வித்தி தம் ஜந்தும் ப்ரபாவாத்

பரமாத்ந:” என்கிற வசநம் இவ்விடத்துக்கு ப்ரமாணம். அப்போது, ஆதிதேவ சப்தத்தாலே ப்ரதமாசார்யனென்று தோற்றினாலும் அந்த ஸர்வேச்வரனே சேஷியென்றபடியிலே உபதேசித்து உபகரித்தவ ராகையாலே, ஆதிதேவ சப்தமும் எம்பெருமானாரைச் சொல்லுமென்னக் குறையில்லை. அன்றிக்கே எம்பெருமானாருக்கு அநந்யார்ஹாரான மஹாத்மாக்கள் எந்த வர்ணமுடையரானாலும், எந்த வருத்தமுடையரானாலும், எந்த ஸ்வபாவமுடையரானாலும் அந்தந்த வர்ண வருத்த ஸ்வபாவங்களே நமக்கு உத்தேச்யமாயிருக்கு மென்னவுமாம். அந்த மஹாத்மாக்கள் எந்த வர்ணத்திலே ஜநித்தாலும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தாயத்தமாய்க் கொண்டு அதுக்கு அநுரூபங்களான ஸ்வபாவ வருத்தங்க ளுண்டாயிருக்குமிறே.

விளக்கம் - (நம்மையாட் கொள்ளுமே) - இது போன்று பலவிதமான தகாதவற்றில் ஈடுபட்ட நம்மையும், அடிமையாக எழுதி வாங்கிக் கொள்ளும்படியாக அடியேன் இருக்கக் கடவேன். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். (நம்மையாட் கொள்ளுமே) – “மிகவும் உயர்ந்த ப்ரபாவங்கள் கொண்டவர்களான இவர்கள், இது போன்ற தாழ்ந்த பிறவிகளை எடுத்தது என்பது, அதே போன்ற பிறவி எடுத்த நாமும் இவர்கள் போன்றே அவருடைய திருவடிகளை அண்டி நிற்கும் தகுதி கொண்டவர்களே ஆவோம் என்பதை வெளிப்படுத்தவே ஆகும்”, என்று நாம் அன்றாடம் சிந்தித்து நிற்கும்போது, நம்மை உரிமையுடன் எடுத்துக் கொள்வதற்காக ஆகும் என்றும் கொள்ளலாம். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் - துராசாரோபி ஸர்வாஸீ க்ருதக்நோ நாஸ்திக: புரா ஸமாஸ்ரயேத் ஆதிதேவம் ஸ்ரத்தயா ஸரணம்யதி நிர்த்தோஷம் வித்தி தம் ஜந்தும் ப்ரபாவாத் பரமாத்ந: - தீய ஒழுக்கம், உண்ணத் தகாதனவற்றை உண்ணுதல், நன்றி செய்தவனுக்குத் தீமை செய்தல், வேதநெறியினை இல்லை என மறுத்தல் ஆகியவற்றைப் எல்லையற்ற காலமாகச் செய்தபடி உள்ள ஒருவன், “இவன் நமக்கு அனுகூலன் ஆவது எப்போதோ?” என்று காலம் பார்த்திருக்கும் பகவானைச் சென்று அடைந்த பின்னர், அவனைக் குற்றம் அற்றவனாகவே நினைத்தல் வேண்டும் - என்றுள்ள வாக்கியம் இதற்குச் சான்றாகும். ஆனால் இப்போது கூறப்பட்டுள்ள வாக்கியத்தில் உள்ள “ஆதிதேவம்” என்று பதமானது, “முதல் ஆசார்யன்” என்ற பொருளில் வந்தது என்றாலும், அந்த ஸர்வேச்வரனே அனைத்திற்கும் எஜமானன் என்ற நிலையில் நின்று உபதேசித்த காரணத்தால், “ஆதிதேவம்” என்ற அந்தப் பதத்தை, அதே

போன்று உபதேசிக்கும் எம்பெருமானாருக்கும் உபயோகப்படுத்தலாம் என்பதில் தவறில்லை. அல்லது எம்பெருமானார் அல்லாமல் மற்ற யாருக்கும் வசப்படாமல் உள்ள மஹாத்மாக்கள் எந்த வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவர்களானாலும், எந்த நடத்தை உள்ளவர்களானாலும், எப்படிப்பட்ட தன்மை உள்ளவர்களானாலும், அந்தந்த வர்ணம் - நடத்தை - தன்மை ஆகியவை நமக்கு ஏற்கத்தக்கவையே ஆகும் என்றும் பொருள் கூறலாம். அந்த மஹாத்மாக்கள் எந்த வர்ணத்தில் பிறந்தாலும், இந்த உலகத்துடனான ஸம்பந்தம் காரணமாக, அந்தந்த வர்ணங்களுக்கு ஏற்றதான தன்மைகள் அல்லது நடத்தைகள் உண்டாகும் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - குற்றங்களில்லையே யாகிலும், மணி தர்ப்பணாதி ஸ்வச்ச த்ரவ்யங்களிலே எதிரிருந்த பதார்த்தங்களெல்லாம் தோற்றுமாப்போலே நிர்மலரான அவர்களைக் கொண்டு தந்தாமுடைய ஸ்வபாவ வருத்தங்களை அவர்கள் பக்கலிலே ஏறிட்டுக் கொண்டு அஜ்ஞராய் ப்ரமித்திருப்பாரிறே சிலர், அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ வருத்தங்களேயாகிலும் நமக்குத்தேச்ய மென்னுதல்; அங்ஙனுமன்றிக்கே, அவர்களுக்கு சரீர ஸம்பந்தத்தாலே ப்ராமாதிகமாய்க் கொண்டு சில குற்றங்களுண்டாயிருந்தாலும், “லிப்யதே ந ஸ பாபேந பத்ம பத்ரமிவாம்பஸா” என்கிறபடியே, அவற்றோடு அவர்கள் ஒட்டற்றிறே யிருப்பது. அப்படியேயானாலும், அவர்களுக்கு அவையும் உண்டாகையாலே நம்மை உத்தரிப்பிக்கைக்கு அவையே போரும்; இப்படியே எம்பெருமானார்க்கு அநந்யார்ஹாராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் குறையுண்டானாலும், அவர்கள் நமக்கு ஆச்ரயணீயரென்று கருத்து.

விளக்கம் - அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாக்கள் எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றவர்களாக உள்ளபோதிலும், இரத்தினக்கல் மற்றும் கண்ணாடி போன்றவற்றில் எதிரே காணப்படும் பொருள்களுடைய உருவங்கள் ப்ரதிபலிப்பது போன்று, எந்தவிதமான தோஷமும் அற்ற அவர்கள் மீது தங்களுடைய தன்மைகள், நடத்தைகள் போன்றவற்றைச் சுமத்தி, அவர்களும் தங்கள் போன்று தோஷம் நிறைந்தவர்களே ஆவர் என்று அறியாமை காரணமாகச் சிலர் மயங்கி இருப்பர். அப்படிப்பட்ட தன்மைகள், நடத்தைகளும் நமக்கு ஏற்கத்தக்கவையே ஆகும். அல்லது, அவர்களுக்கு உள்ள சரீர ஸம்பந்தம் காரணமாக ஒரு சில

தோஷங்கள் உண்டானாலும், லிப்யதே ந ஸ பாபேந பத்ம பத்ரமிவாம்பஸா - தாமரை இலைத்தண்ணீர் போல பாவம் தொடாமல் உள்ள நிலை வரும் - என்பதற்கு ஏற்ப அந்தக் குற்றங்கள் அவர்களிடம் ஒட்டாமல் இருக்கும். அப்படியே குற்றங்கள் இருந்தாலும், இது போன்றுள்ள தன்மை காரணமாக, நம்மை உயர்த்துவதற்கு அந்தத் தன்மையே போதுமானதாகும். ஆக இப்படியாக எம்பெருமானாருக்கு மட்டுமே வசப்பட்டுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு பிறப்பு, நடத்தை போன்றவற்றால் தோஷம் ஏற்பட்டாலும், அவர்கள் அண்டி நிற்கத்தக்கவர்களே ஆவர் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - “யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே, தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்” என்று ம்லேச்சனானாலும் பக்தனாகில் என்னைப்போலே பூஜ்யன், அவன்பக்கல் ஜ்ஞானோபதேசம் கொள்ளலாமென்றானிறே(). “அபி சேத் ஸுதுராசாரோ பஜதே மாம் அநந்யபாக் ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய: ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ:” திருத்தேர்த்தட்டிலே அக்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணா நின்று கொண்டு கீதாசார்யனான வென்னை அநந்ய ப்ரயோஜநனாய் பஜித்தானாகில் அவன் அப்படிப்பட்ட குற்றத்தை யுடையவனாகிலும் “ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய:” என்றானிறே. இத்தால், அவர்களுடைய ப்ராமாதிசமான ஸ்வபாவ வ்ருத்தங்களெல்லாம் அகிஞ்சித்கரம், ஆச்ரய ப்ராபல்யமே ப்ரதாநமாக அவர்கள் பூஜ்யரென்றபடி. “தஸ்மாத் மத்பக்த்த பக்தாச்ச பூஜநீயா விசேஷத:” என்றானிறே. “பயிலும் திருவுடையார் யவரேலும் அவர் கண்டிர் பயிலும் பிறப்பிடைதோறு எம்மையாரும் பரமரே”, “நம்மையளிக்கும் பிராக்களே”, “எம் தொழு குலம் தாங்களே”, “படியாதுமில் குழவிப் படி எந்தை பிரான் தனக்கு அடியார் அடியார் தம் அடியார் அடியார் தமக்கு அடியார் அடியார் தம் அடியார் அடியோங்களே”, “சிறுமா மனிசராய் என்னையாண்டார் இங்கே திரியவே”, “தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம் சதிரே வாய்க்க தமிழேற்கே”, “அவர்க்கே குடிகளாய்ச் செல்லும் நல்லகோட்பாடே” என்று இவ்வர்த்தத்தை பத்தும் பத்தாக நம்மாழ்வா ரருளிச்செய்தாரிறே. “ப்ரத்யக்ஷிதாதம் நாதாநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம்” என்றானிறே ஸ்ரீபரத்வாஜ மாஹாமுநியும்.

விளக்கம் - கருடபுராணம் - (பகவானின் வாக்கு) பத்தி ரஷ்டவிதாஹ் யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே, தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம் - எட்டுவிதமான பக்தியானது மிகவும் தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்த ஒருவனுக்கு உள்ளது என்றால், அவனுக்கு அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் உபதேசம் செய்யலாம்; நான் எவ்விதம் வணங்கத் தக்கவனோ அதே போன்று அவனும் வணங்கத்தக்கவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, மிகவும் தாழ்ந்த செயல்கள் கொண்ட ஒருவன் எனது பக்தன் என்றால், அவனும் என்னைப் போன்றே வணங்கத்தக்கவன் ஆவான்; அவனிடம் ஞான உபதேசம் பெற வேண்டும் என்று ஸர்வேச்வரன் கூறினான் அல்லவோ? கீதை (9-30) - அபி சேத் ஸுதுராசாரோ பஜதே மாம் அநந்யபாக் ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய: ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ: - ஒருவன் மிகவும் தாழ்வான ஒழுக்கங்களைக் கொண்டிருக்கக்கூடும். ஆயினும் அவன் எதனையும் எதிர்பாராமல் என்னிடம் பக்தியுடன் உள்ளான் என்றால், அவன் மிகவும் உயர்ந்த ஞானியே ஆவான். காரணம், அவன் என்னிடம் உறுதியான ஈடுபாடு கொண்டுள்ளான் அல்லவோ? - என்றது காண்க. அதாவது, "இந்தத் திருத்தேரில் நின்றபடி தனது அறியாமையை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு, கீதாசார்யனான என்னை, மற்ற யாருக்கும் வசப்படாதவனாக நின்று, அர்ஜுனன் போன்று, எப்படிப்பட்ட தோஷம் உள்ளவனாக இருந்தாலும், ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய:" என்று கூறியது காண்க. இதன் மூலம், அடியார்களுடைய மயக்கம் காரணமாக அவர்களுக்கு வந்தேறியதான தன்மைகள், நடத்தைகள் போன்ற பலவும் ஒரு பொருட்டல்ல; அவர்கள் எம்பெருமானாரை அண்டி நிற்கும் தன்மை ஒன்றையே முக்கியமாகக் கொண்டு, அவர்கள் வணக்கத்தக்கவர்கள் என்றாகிறது. மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் (116-23) - தஸ்மாத் மத்பக்த்த பக்தாச்ச பூஜநீயா விசேஷத: - எனவே எனது அடியார்களை நன்றாகப் பூஜித்தல் வேண்டும் - என்று க்ருஷ்ணனும் அருளிச்செய்தான் அல்லவோ? திருவாய்மொழி (3-7-1) - பயிலும் திருவுடையார் யவரேலும் அவர் கண்டீர் பயிலும் பிறப்பிடைதோறு எம்மையாரும் பரமரே, திருவாய்மொழி (3-7-5) - நம்மையளிக்கும் பிராக்களே, திருவாய்மொழி (3-7-8) - எம் தொழு குலம் தாங்களே, திருவாய்மொழி (3-7-10) - படியாதுமில் குழவிப் படி எந்தை பிரான் தனக்கு அடியார் அடியார் தம் அடியார் அடியார் தமக்கு அடியார் அடியார் தம் அடியார் அடியோங்களே, திருவாய்மொழி (8-10-3) - சிறுமா மனிசராய் என்னையாண்டார் இங்கே திரியவே, திருவாய்மொழி (8-10-9) - தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம் சதிரே வாய்க்க தமிழேற்கே, திருவாய்மொழி (8-10-

10) – அவர்க்கே குடிகளாய்ச் செல்லும் நல்லகோட்பாடே - என்று கீழே உள்ள கருத்தையே நம்மாழ்வாரும் பத்து பத்து பாசுரங்களாக அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? இதனையே, பவிஷ்யோத்தர புராணம் - கிம்ப்யத்ராபி ஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வயோனிஷு ப்ரத்யக்ஷிதாத்ம நாதாநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம் - யோகிகள் இந்தப் பூமியில் பல பிறவிகளில் பிறக்கிறார்கள். ஜீவாத்மாக்களின் நாதனான பரமாத்மாவை நேரில் கண்டறிந்த அவர்களுடைய குலம், தொழில் போன்றவை ஆராயத்தக்கதல்ல - என்று பரத்வாஜ மஹாமுனிவரும் உரைத்தமை காண்க.

வ்யாக்யானம் - இனி, (அக்குற்றம்) என்றதுக்கு ப்ராமாதிகமாய் வந்ததன்றிக்கே ஆச்ரயணாந்தரபாவி புத்திபூர்வாகபரமாய் அர்த்தஞ்சொல்லில், “தீ பூர்வோத்தர பாப்மநா மஜநநாத்” என்றும், “புண்யத்துக்கு அஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப் பண்ணானிறே” என்றுஞ் சொல்லுகையாலே இவர்களுக்கு அது புத்திபூர்வகமாக வர வழியில்லை. “ஜாதேபி” என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தாலே புத்திபூர்வகமாக ப்ரஸக்தமானாலும், “என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” என்றுஞ் சொல்லப்படுகிற பகவதபிஸந்தி விசேஷத்தாலும், “வாத்ஸல்ய ஜலதே” என்கிறபடியே அவன் ஸ்வாச்ரிதருடைய குற்றத்தை போக்யமாகக் கொள்ளும் ஸ்வபாவனாகையாலும், “இறையும் அகலகில்லேன்” என்று அவனைப் பிரியாதே நித்யாநபாயிநியா யிருக்கிற பெரியபிராட்டியாருடைய புருஷகார பலத்தாலும் குற்றத்தை அவளாலே பொறுப்பித்துக் கொள்ளத் தட்டில்லை, ஓரஞ்சலி மாத்ரத்தாலே நசிக்கக் கடவதான பாவத்தை.

விளக்கம் - இனி “அக்குற்றம்” என்பதற்கு, “அவை மயக்கத்தின் காரணமாக வந்தது அன்று; ஸர்வேச்வரனை அண்டி நின்ற பின்னரும், அவர்கள் அறிந்துகொண்டே செய்த தீய செயல்களால் வந்தது” என்று சிலர் பொருள் உரைக்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் (அத்யாயம் 6) - தீபூர்வோத்தர பாப்மநா மஜநநாத் - ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் ஒருவனுக்கு மனமறிந்து செய்யும் பாவங்கள் நேராது - என்றும், “புண்யங்கள் பந்தப்படுத்தும் என்று அவற்றுக்கே அஞ்சுபவன், நிச்சயம் பாவங்களைச் செய்யமாட்டான் அல்லவோ” என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அது போன்ற நிலையானது, இவர்கள்

அறிந்துகொண்டே செய்த செயல்களால் ஏற்பட்டதல்ல. ஜாதேபி - வந்தேறியது - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த உலகின் தொடர்பு காரணமாக அவர்கள் அறிந்து கொண்டே செய்ததன் விளைவாக, அந்தக் குற்றங்கள் அவர்களுக்கு வந்தன என்று கொண்டாலும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) - என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய திருவுள்ளத்தின் வெளிப்பட்டாலும், சரணாகதி கத்யம் - வாத்ஸல்யைக ஜலதே - தன்னை அண்டியவனிடம் வாத்ஸல்யத்தின் ஸமுத்திரம் போன்றவனே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவன் தன்னுடைய அடியார்கள் செய்யும் குற்றங்களையும் இன்பமாகவே கருதுவதாலும், திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகலகில்லேன் இறையும் - ஒருநொடியும் அகலமாட்டேன் - என்று எப்போதும் அவனை விட்டு அகலாமல், அவனை விட்டு அகன்றால் அடியார்களுக்குத் துன்பம் ஏற்படும் என்று எண்ணி, எப்போதும் அவனை விட்டுப் பிரியாமல் உள்ள பெரியபிராட்டியின் சிபாரிசு காரணமாக, அடியார்களுடைய குற்றங்களை அவள் மூலம் பொறுத்துக் கொள்ளும்படியாக உள்ள நிலையில் எந்தக் குறையும் இல்லை. ஓர் அஞ்ஜலி மூலம் மட்டுமே அவன் அனைத்து பாவங்களையும் அழிக்கிறான் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - “ஸர்வபாபேயோ மோக்ஷ இஷ்யாமி” என்று கீதாசார்யனும், “ததைவமுஷ்ணாத் யசுபாந் யசேஷத:” என்று ஆளவந்தாரும், “ஸர்வ” சப்தத்தா லசேஷ பத்த ஸாமாநாதி கரண்யேந வந்த பாபத்தை நிர்ந்தேசிக்கையாலே அந்த சப்தங்களிலே புத்தி பூர்வோத்தராகமும் அந்தர்ப்பவிக்குமிறே. ஸர்வேச்வரன் இவனுடைய குற்றத்தை அபேக்ஷித்தானாகிலும், அவனுக்கு ஒரு குற்றமடையாதபடி ப்ரபந்நனும் சாவதாநமா யிருக்க வேணும். இப்படிப்பட்ட ப்ரபாவம் அவர்கள் பக்கல் உண்டாயிருக்கையாலே, அத்தையிட்டு அவர்களை அநாதரியாதே, அவர்கள் எனக்கு சேஷிகள் என்று அத்யவஸிக்க வேணும் என்றதாய்த்து. இவ்வளவான ப்ரதிபத்தி பிறந்தாலிறே இவனுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கலிலே ஸஜாதீயதா ப்ரதிபத்தி குலைந்ததாவது.

விளக்கம் – கீதை (18-66) – ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷ இஷ்யாமி – அனைத்து பாவங்களிலிருந்தும் விலக்கி - என்று க்ருஷ்ணனும், ஸ்தோத்ர ரத்னம் (28) – ததைவமுஷ்ணாத் யசுபாந் யசேஷத: - கைகூப்புதல் என்பது அப்போதே பாவங்களை மீதம் இல்லாமல் போக்குகிறது - என்று ஸ்வாமி ஆளவந்தாரும், “ஸர்வ” என்னும் பதத்தால், அனைத்துவிதத்திலும் சூழ்ந்து கொண்டு வரும் பாவங்களை உறுதிபடக் கூறுவதால், அந்த “ஸர்வ” என்று சப்தத்தில், அறிந்துகொண்டே செய்யும் செயலால் வரும் பாவங்களும் அடங்கிவிடும் அல்லவோ? அடியார்கல் செய்யும் குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ள ஸர்வேச்வரன் விருப்பத்துடன் உள்ளான் என்றாலும், “அவன் அனைத்தையும் மன்னிக்கிறான்” என்ற அவப்பெயர் அவனுக்கு ஏற்படாதவிதத்தில், ப்ரபந்நன் கவனமாக இருத்தல் வேண்டும். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த ப்ரபாவங்கள் அவர்களிடம் உள்ளது என்ற காரணத்தால், இப்படிப்பட்ட ப்ரபாவங்கள் என்னிடம் எதும் இல்லை என்று என்னை நானே தாழ்வாக எண்ணிக்கொண்டு, அவர்களை விட்டு நான் அகன்றுவிடாமல், “அவர்கள் எனது எஜமானர்கள்” என்று எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும் என்கிறார். “அடியார்களுக்குக் குற்றங்கள் உண்டு” என்னும் எண்ணம் ஏற்பட்டால் அல்லவோ ஒருவனுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் குறித்து “இவர்கள் நம் போன்றவர்கள்” என்னும் எண்ணம் மாறிவிடும்?

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்